

MP

IHC

IMMACULATA

3/1997

Č.31

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1997

Květen - Aby každá rodina nalezla v Nejsvětější Matce svou Královnu a blahoslavila Ji ve všech pokoleních.

Červen - Aby se na přímlovu Neposkvrněné a také prostřednictvím naší spolupráce upevňoval mír v rodinách i mezi národy.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milý čtenáři!

Když Ti bude zle a těžce budeš snášet realitu všedního dne, když se ti bude zdát, že Bůh už o tobě úplně zapomněl, buď si vědom toho, že je to jenom zkouška lásky, kterou tě poctil Ten, který tě má rád. Když máš pocit, jako bys už zůstal úplně sám, a když roste přesvědčení, že se celý svět spiknul proti tobě, včetně Boha, buď si vědom toho, že je to pozornost a projev důvěry Boha k tobě. Vždyť přece zkoušel i Pannu Marii. Vzpomeň si, jak dával přednost jiným před vlastní matkou (Lk 2,48-49; Mt 12,46-50). Nejedno by si mohl myslet, že Ježíš byl velmi drsný ke své Matce, ale šlo jen o zkoušky jejího úplného darování se Bohu. Pro Marii tvrdé zacházení bylo projevem důvěry jejího Syna vůči Ní samé. Ona dobře věděla, že její Syn s Ní počítá a důvěřuje jí bezvýhradně tak, že nemusí jí věnovat zvláštní pozornost. Když taková domnělá „tvrdość“ dopadne i na tebe, bude to známkou Boží přízně a důvěry. Pro Tebe, který miluješ Boha i jeho Matku, bude to příležitost k větší věrnosti a lásce vůči Bohu, k většímu sebedarování a opakování svého „ano“ Bohu a „ne“ sobectví a pýše.

To, že zůstáváš i nadále čtenářem „Immaculaty“, přes veškerou nedokonalost tohoto časopisu, je určitě projevem něčeho hlubšího, co má místo v Tvém srdci a určuje směr Tvého života. Děkujeme Ti za Tvůj postoj a budeme rádi, když zůstaneš dál věrný Marií i ve zcela šedých a obyčejně všedních dnech svého života.

Děkujeme Vám všem, milí čtenáři, za každou vzpomínku ve formě modlitby, oběti nebo složenky. Věřme, že Vaše štědrost, i přes stálý růst cen tisku a poštovního, nám dovolí psát do tiráže: „Předplatné na rok 1997 - dobrovolné dary.“ V souvislosti se současným číslem prosíme o shovívavost za jeho velké opoždění. Ještě jednou děkujeme a ujišťujeme o našich modlitbách a mementech u oltáře.

Chvála Kristu a Marii!

o. Josef

PROTI PROUDU

Na vzdory pěstím zatatým
jež zdvíná vzpoury kvas
chci zvedat ruce sepjaté
a volat k nebi: Ježíši, Maria, miluji vás!

Na vzdory beznaděje
a proti proudu mrtvých mas
chci s živou vírou v srdci jít
a volat k nebi: Ježíši, Maria, miluji vás!

Na vzdory smyslnosti
jež chrlí vzhůru hřfchů spad
chci čistou duši zachovat
a volat k nebi: Ježíši, Maria, miluji vás!

Na vzdory ústům rouhavým
z nichž páchnoucí jde pýchy hlas
chci lásce průchod dát
a volat k nebi: Ježíši, Maria, miluji vás!

*P. František Klíka
ze sbírky Sváteční meditace*

Kronika jednadvaceti dnů

(Pokračování)

Vlak se vlekl se svým nákladem a k tomu pravidelně oddychoval pod bílým chuchvalcem kouře, valícím se z komína jako dlouhý ocas. Planina, širá a nezajímavá, skýtala oku stále tentýž zelený obraz a rozprostírala se až k obzoru, kde se stýkala s modrou oblohou.

Dřevěné lavice v oddělení kývajících se železničního vozu vydávaly svůj skřípající zvuk podle kovového rytmu klapajících kolejnic. Ve Varšavě nastoupil jeden řeholník. Pak tam ještě vstoupilo několik velmi mladých Japonců. „Studenti... poučný turismus“, tak si myslil onen řeholník, jakmile je spatřil. Potvrdilo se mu to později, když několik slov, vypůjčených z různých jazyků živých a zkombinovaných s několika slovy jazyka mrtvého, mu poskytly možnost navázat rozhovor.

Houriny plynuly a rozmluva byla stále srdečnější jako mezi starými přáteli. Konečně nastal okamžik rozloučení. Tu řeholník hrábnul do jedné z těch nespočetných kapes, roztroušených v tajemných záhybech svého hábitu, vytáhl hrst medailek Neposkvrněné a každého studenta podaroval jednou medailkou na památku velmi příjemného rozhovoru. A ti, dojatí touto pozorností, se mu odměnili tím, že mu věnovali malé dřevěné fetiše tvaru slona.

Od toho okamžiku po dlouhé měsíce tyto nepatrné modly, kdykoliv je páter Maxmilián Kolbe vzal do rukou, v něm vyvolaly trpkou bolest, že tito drazí bratři v daleké krajině neznají společného Otce a společný Dům pro všechny. A v této bolesti uzrál v něm plán. Plán, který v roce 1930, kdy Niepokalanów neměl ani tři roky, Maxmilián rozvinul a vysvětlil před novým provinciálem páterem Czuprykem, a pak svou řeč zakončil slovy: „A nyní vás žádám o svolení odjet do Japonska, a založit tam „město neposkvrněné Panny.“

Byl to plán, jehož „bláznovství“ se páteru Czuprykovi ihned potvrdilo, když místo odpo-

vědi mu položil tři přesné otázky, jednu za druhou.

„Máte peníze?“

„Ani kopějku.“

„Dovedete japonsky?“

„Ani slovo.“

„Máte tam alespoň nějakého přítele, na kterého byste se mohl obrátit...“

„Ještě ne, ale s Boží pomocí si tam někoho najdu...“

Nastalo trapné mlčení a páter Kolbe z vážné tváře svého představeného vyčetl víc, než mu mohl představený říci slovy: Je pravda, v Niepokalanově, a před tím ještě v Grodnu, ukázal, že je to schopný muž, jeden z těch mimořádných jednotlivců, co dokáží sbírat ovoce na poušti a vytvořit pozoruhodné věci z ničeho. Ale toto všechno se stalo v Polsku, to musíme zdůraznit, v katolickém kraji, a ne na konci světa, mezi lidmi zcela neznámými, žijícími bez Boha a se svými pitvornými modlami...Opatrnost konec konců, ještě jednou opatrnost, stále opatrnost...

A Maxmilián tehdy pochopil, že je třeba ještě jednou se odevzdat vůli Boží a své neposkvrněné „mamuši“.

Ale nejdříve musí svou úlohu dohrát až do konce.

A tak poprosil a zapřísahal pátera Czupryka, aby mu schválil jeho plán, i když se mu zdá bláznivý, anebo aspoň, aby o něm přemýšlel; dokonce mu zanechal napsané memorandum, aby si je mohl přečíst a prodiskutovat je s ostatními představenými. Ale zároveň ho stejně vřele poprosil a zapřísahal, aby se nedal ovlivnit jeho slovy nebo jeho memorandumem, ale aby rozhodl zcela svobodně a podle svého svědomí. „Nežádám si než jedno: slepě poslechnout, poněvadž vím bezpečně, že Neposkvrněná dá najevo prostřednictvím svých představených, co se jí líbí.“

Za několik týdnů, na nádraží ve Varšavě, skupina řeholníků mávala svými šátky při od-

jezdu vlaku do Francie. Z okénka páter Maxmilián odpovídal širokým gestem ruky. Bylo s ním několik mladších bratří. Tak začala činnost v Japonsku („Japonský podnik“).

Když vlak projel Německem, nepokojným v oněch třicátých letech, najel na francouzské kolejnice. Mělo se dojet do Marseille a tam se nalodit na Dálný východ. Ale Maxmilián se chtěl zastavit v Lurdech („Tady je Neposkvrněná na dosah ruky...“) a zaskočil si do Lisieux („Viděl jsem v Lisieux, jak sv. Terezička dovedla dávat šach-mat. Ať se potěší naši hráči, co nedovedou vzbudit lítost...“).

Z Marseille po celou dobu plavby se usadil na palubě lodi, jak mohl nejlépe, mezi nechudšími cestujícími, děлил se s nimi o všechny nesnáze, posluhoval jim, když toho potřebovali, kázal jim spíše příkladem než slovy a v krátkých chvílích oddechu se potýkal se začátečními potížemi japonštiny.

Konečně 24. dubna 1930 se ukázalo na obzoru krásné a rozsáhlé Nagasaki a loď zamí-

řila k přístavu projíždějíc mezi pohádkovými ostrůvky s kvetoucími třešněmi a bambusovými chatami.

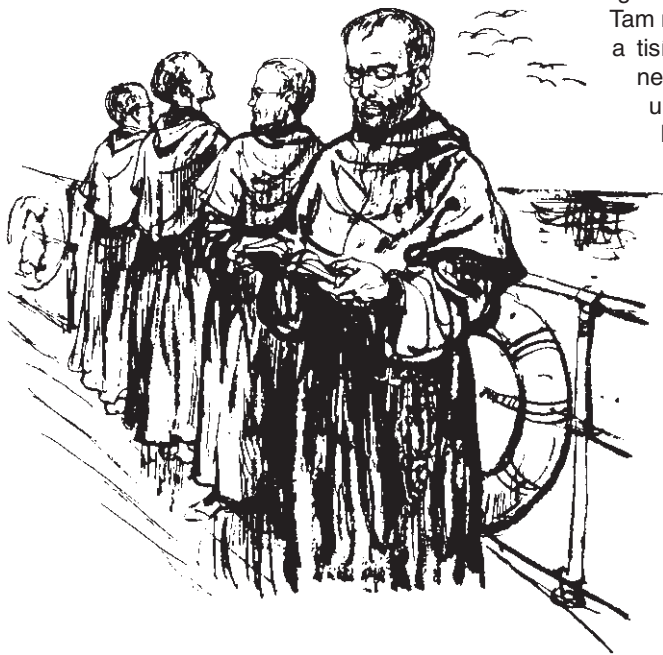
„Až se tu jednou vylodíte, otče, ve více než v jedné z těchto chat najdete milé překvapení - řekl kdosi Maxmiliánovi, který pozoroval řadu těchto ostrůvků s paluby. - Každá z nich má svůj bazar sošek, znázorňujících přírodní síly, předky, hrdiny starodávného šintoismu a k tomu celou posvátnou výbavu buddhismu. Ale v některé z těchto sbírek, skoro neuvěřitelné, najdete sošku Madony „Siebo“, Madony, rozumíte? Mluvím opravdu o Madoně, i když je ji nyní těžko rozeznat od podoby bohyně Kwanom. Tyto sošky svaté Panny jsou poslední stopou, kterou zanechalo v Japonsku kvetoucí křesťanství před třemi stoletími, a které pak bylo potlačeno, jak jistě víte, v moři krve...“

„Ale kdo ví? Kdo si na to nyní na Západě vůbec vzpomene?“ zašeptal Maxmilián a pohlížel na Horu mučedníků, která se rýsovala se svou modrou siluetou na ocelovém nebi nad Nagasaki.

Tam nahoře, před třemi sty lety, tisíce a tisíce Japonců (tolik, že se nikdy nedozvíme přesný počet) bylo umučeno a zabito, a zůstali neohrožení až do konce ve své věrnosti k poselství lásky, které jim přineslo několik misionářů, co přišli z dalekých západních zemí. A vzpomněl si, že mezi těmi zapomenutými mučedníky byl také jeho krajan Vojtěch Mečinskí, který přišel do Japonska puzen žhavou touhou zemřít pro svou víru.

Tu obrátil svůj zrak k nebi a tichým hlasem se otázal: „Bude to tu, moje mamušo, cos mně připravila svůj krásný rudý věnec?“

ze stejnojmenné knížky
od S.C. Lorita
(Pokračování příště)

Petr našich dnů

Význam panenského početí Ježíše

Ve svém spasitelném záměru Bůh chtěl, aby se Jeho Syn narodil z Panny. Toto Boží rozhodnutí ukazuje na existenci hlubokého vztahu mezi panenstvím Mariiným a vtělením Slova. „Pohled víry může v souvislosti s celým zjevením odhalit tajemné důvody, pro které Bůh ve svém úradku spásy chtěl, aby se Jeho Syn narodil z Panny. Tyto důvody se týkají jak Kristovy osoby a Jeho vykupitelského poslání, tak i Mariina přijetí tohoto poslání ve prospěch všech lidí“ (Katechismus katolické církve, odst. 502).

Panenské početí, vylučující otcovství člověka, znamená, že jediným Ježíšovým otcem je Otec nebeský a že zrození Syna v čase je odleskem zrození předvěčného: Otec, který předvěčně zrodil Syna, rodí ho také v čase jako člověka.

Evangelijní vyprávění o zvěstování zdůrazňuje skutečnost, že bytost, počatá jako plod Božího zásahu, bude Božím Synem. „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží“ (Lk 1,35).

Ten, který se rodí z Marie, je už vlivem předvěčného zrození Synem Božím; Jeho panenské početí, plod zásahu Nejvyššího, ukazuje, že Ježíš je také v lidské přirozenosti Synem Božím.

Skutečnost, že v panenském početí je zjeveno předvěčné zrození, vyplývá také z některých formulací obsažených v prologu evangelia podle sv. Jana, které ukazují vztah mezi zjevením se neviditelného Boha skrze „Jednorozeného, který spočívá v náručí Otcově“ (srov. J 1,18) a Jeho vtělením: „Slovo

se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme Jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (J 1,14).

Lukáš a Matouš, když vyprávějí příběh o Ježíšově narození mluví také o roli Ducha Svatého. Není On otcem Dítěte: Ježíš je Synem výlučně předvěčného Otce (srov. Lk 1,32.35), který skrze Ducha působí ve světě a rodí Slovo v lidské přirozenosti. Skutečně, při zvěstování anděl nazývá Ducha „mocí Nejvyššího“ (Lk 1,35), ve shodě se Starým zákonem, který Ho představuje jako Boží moc působící v lidském životě a uschopňující člověka k velkým činům. Tato moc, jenž se

Foto: Archiv

nejplněji zjevuje v tajemství Vtělení a která v trinitárním životě Boha je Láskou, má obdarovat lidstvo vtěleným Slovem.

Přesně řečeno, Duch Svatý je osobou, která předbává lidem Boží bohatství a dává jim účast v životě Boha. On, který je v trinitárním tajemství jednotou Otce a Syna, tím, že uskutečnil panenské zrození Ježíše, sjednocuje lidstvo s Bohem.

Tajemství vtělení ukazuje v plném světle také velikost Mariina panenského mateřství: početí Ježíše je plodem Její velkodušné spolupráce s dílem Ducha lásky, který je pramenem každé plodnosti.

Panenské početí je tedy v Božím plánu spásy předpovědí nového stvoření: působením Ducha Svatého je zrozen v lůně Marie Ten, který je novým člověkem. Jak říká Katechismus katolické církve: „Ježíš byl počat

z Ducha Svatého a narodil se z Panny Marie, protože je nový Adam, kterým začíná nové stvoření (Odst.504).

V tajemství nového stvoření je vidět v plném světle Mariino panenské mateřství. Svatý Irenej, když nazývá Krista „prvorozeným Synem Panny“ (Adv. haer., 3,16,4), nám připomíná, že po Ježíšovi se z Panny rodí mnoho jiných lidí - v tom smyslu, že jsou obdarováni novým životem Kristovým. „Ježíš je jediným Mariiným Synem. Avšak Mariino duchovní mateřství se vztahuje na všechny lidi, které Ježíš přišel spasit: Maria zrodila Syna, kterého Bůh ustanovil za 'prvního z mnoha bratrů' (srov. Ř 8,29), totiž věřících, při jejichž zrození a vychování ona spolupracuje svou

mateřskou láskou.“ (Katechismus katolické církve, 501).

Darování nového života je také předáváním Božího synovství. Můžeme zde navázat na perspektivu otevřenou sv. Janem v prologu jeho evangelia: Ten, který byl Bohem zrozený dává věřícím moc stát se Božími dětmi. (srov. J 1,12-13). Panenské zrození dovoluje rozšířit Boží otcovství: lidé se stávají adoptovanými Božími syny v Tom, který je Synem Panny a Otce.

Tak tedy rozjímání tajemství panenského početí nám dovoluje učinit objev, že Bůh vybral pro svého Syna Matku Pannu, aby bohatěji obdaroval lidstvo otcovskou láskou.

Jan Pavel II.

Z generální audience 31.7.1996

Co je jubileum?

Jubileum má původ v izraelském národě. Aby byla zaručena rovnost všech členů, bylo stanoveno každých padesát roků osvobodit otroky a odpustit všechny dluhy: „Tento padesátý rok prohlásíte svatým a vyhlásíte v zemi svobodu všem jejím obyvatelům. Bude to pro vás jubilejní (milostivé) léto. Vráťte se každý ke svému pozemkovému majetku, každý se vrátí ke svému rodu“ (Lv 25,10).

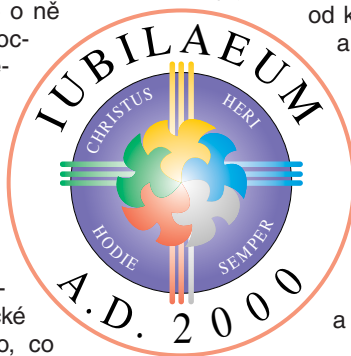
Jedním z nejvýznamnějších důsledků jubilejního roku bylo zrovnoprávnění všech obyvatel, kteří se potřebovali vymanit ze závislosti. Při této příležitosti bylo každému Izraelitovi třeba vrátit pozemky jeho předků, které ztratil nebo prodal nebo o ně přišel, když sám upadl do otroctví. Země nemohla být opuštěna, protože byla Boží a ani Izraelité nemohli zůstat stále otroky, když si je Bůh „vykoupil“ jako svůj výlučný majetek tím, že je osvobodil od otroctví v Egyptě.

Ve světle této ideální perspektivy, ve vědomí izraelského národa, víc než v historické skutečnosti, lépe chápeme to, co

prohlásil Ježíš v Nazaretě, když povstal v synagóze, aby přečetl úryvek z proroka Izaiáše: „Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto“ (Iz 61,1-2). „Dnes“, dodává Ježíš, „se splnilo toto písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,21).

Ježíš jim dává pochopit, že On sám je Mesiáš, zvěstovaný prorok a že Jím začíná tolik očekávaný „čas“, „den spásy“, „Hospodinovo jubileum“. On sám dovršuje „léto Hospodinovy přízně“, které nevyhlašuje pouze slovy, ale především skutky. Od chvíle, kdy je mezi námi, jako Spasitel, osvobození od každé formy otroctví je možné a je možné i budování nového lidství, kde všichni lidé žijí v bratrství, jako svobodné osoby. Počínaje Ježíšem je křesťanský život neustálým jubileem, je časem milosti, neboť Pán zůstává stále mezi námi jako Spasitel. Křesťan má možnost každý den dostat odpuštění hříchů a smířit se se svými bratry.

podle Tertio Millennio Adveniente

Léta Páně 1997...

23. duben 1997 je výroční dnem smrti sv. Vojtěcha. Milénium - tisíc let uplynulo

Milénium sv. Vojtěcha

od tohoto

okamžiku. Celé křesťanské dějiny jsou zaplněny životními osudy Ježíšových učedníků. Svatý Vojtěch byl vybrán jako zvláštní postava naší duchovní historie a k milénium Vojtěchovi smrti bylo nasměrováno Desetiletí duchovní obnovy v naší zemi.

Jeho pozemský život nese svědectví velikého utrpení. Je to především utrpení biskupa - pastýře, který stojí vůči zlobě a surovosti pohanské společnosti bez práva. Je člověkem, který je nucen napomínat, protestovat... často neúspěšně. Dvojí vyhnání, vyraždění vlastní rodiny na Libici a nakonec misie u pohanských Prusů, končí se mučednickou smrtí.

Co je protívahou všech těchto z lidského hlediska tak smutných věcí? Je to evangelijní zrno, které je zaséváno, padá do země a umírá, aby vydalo ve svůj čas mnohonásobný užitek. Je to kládení základů české církve, základů vzájemných vztahů a duchovních pout mezi sousedními národy Evropy. Je to to hluboké tajemství ukryté ve slovech: **svatost** biskupa Vojtěcha.

Říká se, že naše země má překrásnou krajinu: hory, nížiny,

řeky, rybníky, lesy, úrodná pole... jen jedno jí chybí - **moře**. Možná i proto je u nás tolik pozemskosti a povrchnosti ducha...

Svatý Vojtěch umírá téměř na břehu moře.

On sám je moře - moře utrpení proměněné

v moře svatosti, z které vyzařuje věčný Bůh. Vyzařuje už tisíc let, a světla neubývá, právě naopak, je stále silnější.

Konec desetiletí

Spolu se sv. Vojtěchem poslední rok desetiletí má titul: Kristus - Pán dějin a Otec budoucího věku. Svatý Vojtěch je v jeho službách. Je to opravdový svědek Ježíše Krista, protože svou pravdomluvnost potvrzuje nejsilnějším argumentem, který může člověk dát - obětí vlastního života. Jeho odpůrci jsou vzpomínáni k věčné hanbě...

A budoucnost?

Naše české desetiletí s postavou Ježíšovou na konci se shoduje s prvním rokem tříleté přípravy na velké jubileum roku 2 000. Papežský výbor pro oslavy jubilea dává tomuto roku název: **Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa, včera, dnes a navěky.**

Máme si uvědomit tváří v tvář blízkému přelomu tisíciletí veliký dar Božího Syna, který nám byl dán před dvěma tisíci lety a který řekl: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě“ (Jan 8,12). Máme důvod radovat se z toho, že patříme ke Kristu, že jsme křesťané, protože není žádná větší důstojnost, kterou bychom mohli na této zemi získat. A to platí i tehdy, kdyby nás měla zůstat jen malá hrstka s podobným osudem jako sv. Vojtěch.

Svatý Vojtěch nám otvírá pohled na moře - pohled do dálky i do hlubin, které v sobě ukrývají život s Bohem. také my jsme pozváni k účasti na tomto životě.

o. Bonaventura Rosa

Současná ikona sv. Vojtěcha. Maloval páter Zimon, pravoslavný mnich. Kaliningrad 1996.

Které náboženství by si po 2000 letech existence dovolilo tvrdit, že jeho zakladatel žije?

ZMRTVÝCHVSTAL, ŽIJE!

A přece, je náboženství, které o tom ujišťuje. Je to křesťanství.

Jak se to stalo, že naše víra je tak silná? Učinila to nevíra apoštolů, nejlepších Ježíšových přátel. V okamžiku Jeho smrti utekli, a ten, kterého vybral za jejich hlavu, Ho zapřel.

Ráno, v den zmrtvýchvstání, když ženy přinesly apoštolům zprávu, že našli hrob prázdný, oni neuvěřili. Původně i tyto ženy si byly jisté, že Ježíš umřel, protože přišly ke hrobu jen proto, aby dokončily pohřební obřady. Apoštolové nevěřili ani tehdy, když Petr a Jan si ověřili, že hrob je skutečně prázdný. Uzavřeli se ve večeradle ze strachu před veleradou.

Dokonce, když ON se jim ukázal, „zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha“ (Lk 24,37). Musel jim ukázat své rány a poprosit, aby mu dali něco k jídlu, aby oni uvěřili, že to je skutečně ON. „Po čtyřicet dní se jim zjevoval“ (Sk 1,3), rozmlouvali a jídali s NĚM. Jednou „se zjevil více než 500 bratřím najednou“ (1 Kor 15,6).

Ježíš se ukazoval ve svém těle, jenž nosilo znamení umučení, i když již mělo vlastnosti těl oslavených. Později byla vzata do nebe, s tělem i s duší, Maria, Jeho matka.

Ani On, ani Ona se nevrátili zpátky v jiném těle, nežli jiným životem. Oba jsou V ŽIVOTĚ VĚČNĚM.

Ježíš nám před svým odchodem slíbil, že nám jde připravit místo v domě svého Otce, v Jeho království (Srov. J 14.2-7). Toto místo je JEDINÉ. Je připraveno pro každého z nás.

Proto na konci zdejšího života následuje přechod do ŽIVOTA VĚČNÉHO. Existujeme dále díky naší nesmrtelné duši. Nikde se nemluví o tom, že budeme v jiném těle prožívat nový pozemský život. Zde není místo pro reinkarnaci.

V souvislosti s tím, co jsme řekli, je třeba vzít vážně naši existenci zde na zemi. NEEEXISTUJE OPAKOVÁNÍ. Každý z nás má pouze jeden život - ten pozemský, v očekávání na věčné štěstí nebo ... na jinou volbu - zavržení.

Foto: Archiv

Ježíš nás očekává ve svém království, kde již nebudou slzy ani utrpení, kde nás naplní nepředstavitelné štěstí, protože „co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo Ho milují“ (1 Kor 2,9).

Ano, zakladatel našeho náboženství ŽIJE, a Jeho zmrtvýchvstání je zárukou našeho zmrtvýchvstání.

Jestliže skutečnost je tak krásná, nemůžeme se přece obracet, k vymyšleným vyprávěním (Srov. 2 Tim 4,4) o reinkarnaci.

Marie -Thérèse Chevalier
přel. J.D.

(pokračování)

3. kapitola

Jaké úmysly měla Neposkvrněná

Odkaz zjevení, kterými byla obdařena svatá Kateřina Labouré, je velmi obsáhlý. Píše o něm otec kanovník Laurentin (Ioranten) v díle „Krátký náčrt mariologie“. Když vidíme takové velké duchovní bohatství, jsme překvapeni, že se doposud nenašel žádný teolog, který by se mu věnoval, ani historik, který by se podrobně zabýval těmito událostmi.

Když budeme analyzovat věroučný obsah zjevení Panny Marie, uznaných Církví, neměli bychom ho hledat jen ve slovech Panny Marie. Slova jsou provázená skutky, pohyby, symbolickými znaky, ve kterých se skrývají poučení a na které musíme obrátit pozornost.

Panna Maria sama vysvětlila některé podrobnosti zjevení Kateřině Labouré. Tak například jí řekla: „Dítě moje, tato koule představuje celý svět... Paprsky jsou symboly milostí, které rozdávám všem, kteří o ně prosí.“ Dala poznat i určité pravdy, kterým nás chce naučit jen pomocí symbolů. To platí o symbolech na druhé straně medaillky. Obsahují hluboká, ale lehce čitelná poučení. Vždyť Panna Maria sama řekla sestře Kateřině, když se zeptala, co je tam třeba napsat: „M a dvě Srdce hovoří dost jasně.“

Snažme se dobře poznat jednotlivé prvky poselství z roku 1830. Nechceme je zcela vyčerpat. Naše dílko by na to nestačilo. Podívejme se nejprve na některé všeobecné cíle, které Panna Maria sledovala.

Když srovnáme pozdější zjevení Panny Marie, které Církev schválila, se zjeveními v Rue du Bac, hned zjistíme, že mají mnoho společného.

Nejenom, že je musíme spojit se čtyřmi významnými zjeveními Panny Marie v 19. století ve Francii (1846 La Salette /salet/), 1858 Lurdy, 1871 Pontmain (ponmen), 1876 Pellevoisin (pelvuazen), ale

zvlášť musíme zdůraznit i jejich příbuznost se zjeveními ve Fatimě.

Zjevení z roku 1830 v Paříži jsou klíčem, k ostatním zjevením. Ony obsahují vše, co řekla Panna Maria v pozdějších zjeveních jasněji a naléhavěji. Panna Maria měla plán, který při dalších zjeveních upřesnila. Již jsme si řekli, že zjevení Panny Marie Kateřině Labouré bylo začátkem. Z něho vyšly ostatní zjevení.

Když se na to podíváme takto, potom nám pozdější zjevení Panny Marie pomohou najít smysl symbolických znaků zjevení v Rue du Bac. Tak např. při zjeveních v 19. a 20. století kladla Panna Maria velký důraz na modlitbu svatého růžence. V La Salette, kde promluvila početnými symboly, měla v korunce, na obrubě šátku, přehozeného přes ramena, a šatů růžové, červené a zlaté růže. Není pochyb, že chtěla hovořit o radostných, bolestných a slavných tajemstvích růžence. V Lurdech se již vyjadřovala jasněji. Růženec měla v ruce, vzala ho do prstů a dala Bernardetě pokyn, aby se ho modlila. A Panna Maria se k její modlitbě sama připojila. Posouvala mezi prsty zrčka růžence a Sláva Otci se modlila s ní. Ve Fatimě se Panna Maria vyjádřila ještě jasněji. Zjevila se šestkrát. Pokaždé prosila děti, aby se denně modlily růženec. 13. října 1917 při posledním zjevení řekla: „Jsem Růžencová Panna Maria. Přeji si, aby byla zde vystavěna kaple k mé úctě. Ať se denně modlí růženec.“ Když toto vše víme, byli bychom překvapeni, kdyby v roce 1830 nebyl růženec vzpomenuť. A opravdu. Jak uvidíme později, zdá se, že 15 prstenů s drahokamy, které měla Panna Maria na každé ruce, naznačují 15 tajemství růžence.

Tato spojitost s pozdějšími zjeveními Panny Marie nám dosvědčuje, jak důležitá a vnitřně bohatá byla zjevení, kterými byla obdařena Kateřina Labouré.

Při zjeveních v roce 1830 měla Panna Maria i jiný cíl. Chtěla připravit lidstvo na vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí.

Je více jak jisté, že Zázračná medailka vyvolala žádoucí živou víru, prosby a je možné říci, že i určitý stupeň duchovního tlaku, jaký byl potřebný k vyhlášení dogmatu v roce 1854.

Medailka Neposkvrněného Početí - tak ji nejprve nazývali - se rozmnožila a rozšířila bleskurychle po celých miliónech nejen v Evropě, ale po celém světě. Všude rozsévala milost obrácení, často zázračného, a proto ji lid zakrátko pojmenoval Zázračnou medailkou. Od roku 1833 (medailka se začala razit již v roce 1832) přicházely do Rue du Bac a na arcibiskupství do Paříže dopisy od otců biskupů. Oznamovali, že od doby, kdy začali rozdávat medailky bez hříchu počaté Panny Marie, která se zjevila v Rue du Bac, víra ožívá, modlitby se šíří, je mnoho obrácení.

(Pozn.: Panna Maria si při zjeveních r.1830 počínala jako šikovný psycholog. Věděla, že ve století revolucí, kdy celý svět bude čekat na povel z Francie, bude potřebné vydat ho přímo z Paříže, aby zapůsobil jistěji).

Medailka byla žádána ze všech stran. Nejen jednotlivci. Žádali ji celé farnosti a diecéze. A nápis: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme“, který se v letech 1830 -1835 stal již povzdechem, připravoval srdce všech katolíků na slavnostní akt, při kterém Pius IX. 8. prosince 1854 vyhlásil dogma, v které měl uvěřit celý katolický svět, že Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí uchráněna dědičného hříchu.

I římský kongres, uspořádaný v roce 1904 při příležitosti 50. výročí vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí uznal, že Zázračná medailka přispěla k vytvoření potřebného klimatu pro vyhlášení tohoto dogmatu. Potvrzuje

to i formulář mše svaté ke svátku Panny Marie Zázračné medailky. Božská Prozřetelnost řídí všechno zázračně. Vyhlášení dogmatu v roce 1854 předvídala i zjevení v Rue du Bac. A v roce 1858 byla v Lurdech nádherně potvrzená.

Když se Panna Maria zjevila Kateřině Labouré, sledovala i jiný cíl. Chtěla dát lék na vládnoucí racionalismus a blížící se materialismus.

Při příležitosti 100. výročí zjevení v Lurdech uveřejnil otec kanovník Bartas knihu „Od jeskyň (v Lurdech) po zelený dub (ve Fatimě)“.

V knize dokazuje, že nejedentnější fakt ve zjeveních Panny Marie od roku 1830 - 1853 (Syrakusy) je postupné odkrývání bohatství Jejího Neposkvrněného Srdce. Ona zjevení

mají být lékem na falešnou mystiku 19. a 20. století. Důkladně analyzuje zjevení v Lurdech a ve Fatimě. Dokazuje, že Lurdy byly lékem na racionalismus, Fatima na ateismus. Obě zjevení jsou zásahem Neposkvrněné.

Neposkvrněná Panna Maria, která se zjevila v Lurdech, byla prozřetelným lékem na racionalismus. Papežové Řehoř XVI. (1831 -1846) a Pius IX. pochopili, že dogma o Neposkvrněném Početí je protiváhou moderním bludům. Hlavně Pius IX. vytušil skutečný vztah mezi mariánským dogma-

tem, které je středem tajemství spásy, a negací, nebo překrucováním pravdy, které vyvolal racionalismus. Hlavně proto definoval dogma o Neposkvrněném Početí. (Karel Péquy /pégi/ též vytušil dosah této pravdy. Píše: „Všechny otázky duchovního, věčného i hmotného rázu gravitují okolo ústředního bodu. Na tento mys-

lím neustále. On je završením mého náboženství. Je to Neposkvrněné Početí.“)

Zjevení Neposkvrněného Srdce Panny Marie a Růžencové Panny Marie ve Fatimě bylo lékem na ateismus. Tam se zjevila Panna Maria právě tehdy, když v Rusku vypukla Velká říjnová revoluce. Řekla: „Jak uděláš, o co tě prosím (když se budou denně modlit růženec a když zasvěti svět Neposkvrněnému Srdci), zavládne mír a Rusko se obrátí.“

Když se Panna Maria zjevila na Rue du Bac v roce 1830 a přinesla světu medailku, již tehdy řekla o sobě, že je Neposkvrněné Početí. Zároveň oznamovala i úctu k Neposkvrněnému Srdci. Na medailku dala vyrazit nápis: „Bez hříchu počatá...“, což je totožné s tím, co řekla v Lurdech: „Jsem Neposkvrněné Početí.“ Boj proti racionalismu Maria začala již v roce 1830. Na druhé straně medailky je vedle Božského Srdce Ježíšova i Neposkvrněné Srdce Panny Marie. A tak byl započat boj proti materialismu, který se zákrátko objevil.

Vidíme jasně, že zjevení Panny Marie měly vztah k potřebám duší a celé Církve. Byly způsobeny podstatě bludů, proti kterým bylo třeba co nejdříve začít bojovat. Když se papež Řehoř XVI. dozvěděl o zjeveních na Rue du Bac, všemožně podpořoval tuto úctu k Zázračné medailce.

Dnes, když hrozí nebezpečí, že teoretický a praktický materialismus vše pohltí, musíme se daleko více než jindy obrátit k Neposkvrněné, poslouchat doporučení Neposkvrněného Srdce Panny Marie, na které již upozorňovala medailka a neustále opakovat povzdech: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.“

(Pokračování příště)

V jednom malém městě na blíže neurčeném místě naší planety proběhla jednoho dne

Podivuhodná

zvláštní událost, která mohla mít nedozírné následky pro celou naši civilizaci, nebýt zejména novinářů, kteří v tuto dobu byli na nejrůznějších a podle nich daleko atraktivnějších místech.

Oč tedy šlo. Ze dvou konců onoho města směřovaly proti sobě dva veliké zástupy lidí. Jednou se o promyšlenou a předem připravenou demonstraci. Cílem bylo náměstí uprostřed města. Na jedné straně byli lidé středního věku. Podle tváří bychom poznali ustarané rodiče. A skutečně byli to oni. Nad hlavami nesli mnoho transparentů, na nichž zcela převažovalo jedno heslo: POSLUŠNOST! Věděli totiž, že s jejich dětmi není něco v pořádku. Jako by ztrácely k rodičům veškerou úctu. Zvláště dospívající děti si doslova dělaly, co chtěly, a nesnášely jakékoli omezení ze strany dospělých.

Druhý průvod tvořili téměř výlučně mladí lidé a děti. Už z dálky bylo slyšet jejich povyk. I oni nesli transparenty. Heslo, které bylo téměř na všech, znělo: SVOBODU! To byl jejich požadavek. Měli dojem, že jim jejich rodiče upírají tuto největší výsadu člověka.

Oba zástupy se k sobě nezadržitelně blížily. Napětí rostlo. Kdo z koho? Děti nebo rodiče? Najednou stáli na náměstí proti sobě a výkřiky byly stále hlasitější. Nikdo nechtěl ustoupit, nikdo nechtěl slevit ze svých nároků.

Když čas pokročil, bylo vidět, že někteří z rodičů ztrácejí trpělivost. Za chvíli vystoupili před zástup a křičeli na své děti: „Když chcete svobodu, budete ji mít. Nebudeme se donekonečna dohadovat. Doufáme, že náš ústupek oceníte a budete nám za to vděční.“ Není těžké si domyslet, jak to v těchto rodinách dopadlo. Děti si dělaly, co chtěly. Mnohé měly velice brzy na svědomí vážné mravní delikty a nechyběly ani takové, které bez jakýchkoliv zábran vztáhly na své rodiče ruku. Rodiče se stali otroky svých dětí.

Demonstrace pokračoval dále. Tentokrát začaly ztrácet trpělivost některé děti. Vyšly z řad

svých vrstevníků a rezignovaně volaly: „Poslechneme vás. Bude, jak si přejete. Však věčně nebudeme děti, které jsou závislé na svých rodičích.“ Rodiče s ulehčením přijali kapitulaci svých ratolestí a vítězoslavně odcházel domů. I tady si bez těžkostí můžeme představit, jak vypadal život v těchto rodinách. Děti byly zamlklé, bez radosti ze života. Stále v sobě dusily nepříjemné pocity a záviděly kamarádům, kteří mohli dělat, co chtěli. Všechny tyto děti se těšily na okamžik plnoletosti. Od té doby už rodiče vůbec nerespektovali a do

oběma stranám.“ „Takové těžko najdeme“, tvrdili rodiče i děti a ještě pevněji svírali v rukou nápisy POSLUŠNOST, SVOBODA. „A kdybych vám přece jen nějaké našel?“ „Za předpokladu, že se shodneme, nemáme námitek“, odpověděli zástupci obou stran. „Jak se na vás dívám, existuje jen jediné heslo, na kterém se shodnete, a tím je LÁSKA,“ řekl neznámý muž. A skutečně, po delším uvažování na obou stranách došlo k souhlasu. Proti tomuto slovu nemohla ani jedna ze stran nic namítat. Vždyť každý cítil, že odmítnutí by zpochybnilo nároky a obsah obou předchozích hesel. Ještě však nemohli odejít. Podivný muž vytáhl z kapsy nějakou knihu a všem přečetl slova, která považoval za velmi důležitá. Lidé s pohnutím poslouchali, mnozí si slova dokonce zapisovali a učili se je nazpaměť. Pak společně odcházeli a pokoušeli se žít v síle tohoto slova, kterému uvěřili. A víte, co bylo zvláštní v těchto rodinách? Děti po čase zjistily, že mají poměrně dost svobody a rodiče byli překvapeni, jak děti snadno a bez těžkostí přijímají jejich rady a dobře míněné požadavky. Obojí bylo pochopeno a naplněno SVOBODA i POSLUŠNOST. Možná, že někteří, kdo čtou tento článek, by se chtěli o podobný experiment pokusit ve svých rodinách. Těmto zájemcům chceme tedy napsat slova, která neznámý muž přečetl dětem i rodičům.

Tady jsou:

**Láska je shovívavá, dobrosrdečná,
láska nezávidí,
láska se nevychloubá, nepyšní,
nedělá co se nepatří,
nemyslí na sebe, nerozčiluje se,
zapomíná, když ji někdo ublíží,
má zármutek,
když se dělá něco špatného,
ale raduje se,
když lidé žijí podle pravdy.
Všechno omlouvá, všemu věří,
nikdy nad nikým nezoufá,
všecko vydrží.
Láska nikdy nepřestává.**

(1 Kor 13,4-11)

P. Pavel Stefan

demonstrace

konce života nenašly k rodičům žádnou úctu.

Mezitím se blížil večer a na obou stranách náměstí stále ještě velké zástupy demonstrujících. Někteří z rodičů a dětí začali vyjednávat: „Pokusíme se zachovat obojí.“ To vše ovšem s nevysovoušenou nadějí, že druhá strana později pod tlakem okolností ustoupí. Tak spolu mnozí odcházeli do domovů, které se staly místy, připomínající některá bojiště světových válek. A tyto války byly bez vítězů. A pokud přece jen někdo nějaké dílčí vítězství dobyl, byla to vítězství draze zaplacená. Vraťme se ale na náměstí.

Je už pozdě večer a na obou stranách jsou skupiny, které, jak se zdá, nehodlají ustoupit ani o píď. Každý cítí veliké napětí. Pokud se nestane něco mimořádného, je těžké domyslet konce těchto rodin. Řešení se ale přece jen našlo. Za pět minut dvanáct se na náměstí objevil nenápadný starší člověk a svolal si k sobě zástupce obou stran. „Radím vám, abyste si zvolili heslo, které bude vyhovovat

Kněží ve vojenském mundúru

Naše pětépácká rota, v níž katoličtí kněží tvořili většinu, měla být převychována politickým školením. Podle vědeckého marxistického názoru je člověk živočich schopný drezúry.

Na první hodinu politického školení přišla vysoká šarže. Soudruh štábní kapitán nám vědecky přednášel dějiny Sovětského svazu. Po přednášce byla diskuze. Na řečníka se sypaly takové otázky, že si nevěděl rady a hledal záchranu v prohlášení: „Soudruzí, těší mě velice váš zájem, ale hodina končí a odpovím vám příště.“ Potom přišel na školení poručík, po něm podporučík, pak staršina, četař, desátník, svobodník a nakonec už nikdo. Každý se omluvil, že na diskusi nezbyvá čas. Nikdo nemohl odolat vzdělanosti kněží. Byl to trapas. Navrhli jsme veliteli naší roty, že nás bude školit někdo z nás. Dobrovolně tu funkci vzal student průmyslovky z Brna, který nosil silné čocky brýlí a četl nám uložené texty z brožurky. My jsme při tom četli, studovali, psali dopisy a civilové mezi námi mastili karty. Občas zvedl náš bodrý kamarád hlavu, přestal dělat lektora a řekl smutně: „Kluci, neblbněte, nehlučte tolik, kdyby sem vrazila kontrola, seřvou kvůli vám mě.“ Naše rota se ukázněně ztišila a školení, které nikdo neposlouchal, pokračovalo zdárně dál.

Podle rozkazu se měl každý voják naučit z paměti vojenskou přísahu a vojenské řády. Kdo chtěl jet na dovolenou nebo si žádal o opuštěk, musel v kanceláři uložené texty odříkat. Byl mezi námi kolega, který prohlásil,

že se ty blbiny učit nebude a všechno to boj-kotoval. Celá rota už se vystřídala a každý už byl doma nebo aspoň mimo kasárna, jenom kolega N. nikam nejel. Veliteli roty to bylo nepřijemné a zavolal si vojína do kanceláře. Řekl mu: „Vojíne N. vy nemáte zájem podívat se domů? Všichni už byli a vy tady trčíte jako sirotek, já bych vám dal dvojnásobnou dovolenou.“ Vojín N., jak jsem si to zaznamenal, řekl: „Soudruhu nadporučíku, děkuji za vám vaši dobrou vůli, ale já o to nestojím, já se odmítám naučit ty texty, proto ani jet nemohu.“ Velitel lhostejně mávl rukou: „Člověče, nic po vás nechci, napište si žádost a já ji hned vyřídím, je to takový křiklavý, když vy jediný jste nikde nebyl.“ Vojín N. odpověděl: „Děkuji vám za dobrou vůli, to mě těší, ale já jsme si slíbil, že kasárna neopustím dřív než bych odešel do civilu. Uznejte přece, že si zde připadám jako v koncentráku. My kněží máme být ve farnosti, máme učit ve školách, konat bohoslužby a být mezi farníky a ne tady dělat poskoky. Vy přece dobře víte, že sem nepatříme. To, že odmítám výhody, to je můj tichý protest.“ Velitel na to nic neřekl, vojína propustil a už si ho nevsímal. Snad něco přece jen pochopil.

V našem kněžském sboru se nenašel jediný přísluhovač režimu, táhli jsme svorně za jeden provaz. Režim si s námi nevěděl rady. Živě jsme cítili, že i ve vojenském munduru jsme svobodné děti Boží.

Jaroslav Olšava

August Bier (1861-1949)

Lékař, chirurg.

„Poznamenávám, že pravá zbožnost, která uznává osobního Boha a osobní pokračování života ve spojení s Bohem, není v rozporu s přírodní vědou. Proto se po všech-ny časy k této víře hlásili důležití a opravdoví učenci.“

Laici podle II. Vatikánského kocilu

Když jednou pozval jeden mladík čerstvého emigranta Davida na mši svatou, David ani netušil, jak radikálně se tím jeho život změní. S trochou zvědavosti a veden snahou rozbít nudu jednotvárného života v utečeneckém táboře v rakouském Traiskirchenu vstupuje spolu s hrstkou věřících večer, jedné podzimní soboty roku 1977, poprvé do kaple. Na svůj první prožitek mše svaté sám vzpomíná:

„Poprvé jsem na vlastní oči viděl klečet dospělého muže, otce dvou dětí. V tomto pokorném postoji na mne naopak působil dojmem velkého člověka. Tento pocit byl pro mne úplně nový. Nevěděl jsem, kam ho zařadit. Průběhu mše svaté jsem vůbec nerozuměl, neuměl jsem se chovat jako ostatní, ale cítil jsem, jako by se tam právě dělo něco majestátního a nadlidského.

Když jsem po mši svaté mluvil s křížovníkem P. Josefem Novotným, poprvé ve svém dospělém životě jsem se setkal se vzdělaným člověkem, který věřil v Boha. Snažil jsem se potlačit předešlý dojem ze mše svaté. Potřeboval jsem si obhájit svůj dosavadní způsob života a rozhodl jsem se, že P. Josefovi vysvětlím, jak to ve skutečnosti chodí ve 20. století. Bylo by mi líto, že tak dobrý člověk vězí v nějakých náboženských představách. Stala se však opačná věc. P. Josef mě 22. února 1978 pokřtil.“

David odcházel do Nového světa jako úplně nový člověk. Z amerického způsobu života si vzal to správné: velkorysou podnikavost, a to i pro království Boží. Kromě toho, že léta úspěšně řídil knižní vydavatelství a věnoval se obchodu, stýkal se s duchovními velikány, skutečnými hrdiny víry. Jedna z osob, která na něho zvlášť zapůsobila, byl jeden zbožný protestantský pastor, původem rumunský Žid, za komunistů velice zkoušený pro svou věrnost Kristu. David vzpomíná na pastora Wurmbrandta těmito slovy:

„Upoutal mě svou vroucí láskou k Bohu, ale i k Panně Marii. Oživalo ve mně mé vlastní mariánské obrácení, které jsem sám prožil několik let předtím. Tehdy jsem se obrátil k Bohu s prosbou, abych lépe chápal důstojnost posláni ženy. S překvapením jsem zjistil, že Bůh směřuje můj pohled k Panně Marii. A jsem přesvědčen, že to byla Panna Maria, která mě přivedla k lvě, dívce, která také po svém obrácení navázala hluboké osobní spojení s Pannou Marií. A tak bylo pro nás oba Jejím velkým darem, že jsme o svátku Panny Marie Sněžné stanuli u oltáře jako novomanželé ve stejnojmenném kostele v Praze. Naše svatební cesta vedla do Medjugorje, Lurd a Fatimy. A Pannu Marii jsme přijali jako patronku našeho manželství.“

Před několika lety Otec biskup Skarvada Davidovi navrhl, aby uplatnil své schopnosti při duchovní obnově českého národa. David a Iva, nadšení pro Kristovu pravdu, se rozloučili s pohodlným životem v USA a po létech se usadili i se svou mladou rodinou ve staré vlasti. Brzy ovšem ve svém okolí museli prožít první trpké zkušenosti s pověstnou nevyzpytatelností české povahy. A tak sešlo z angažmá v katolickém nakladatelství Zvon, nakonec i z distribuce Katolického týdeníku.

David se nejdříve usadil na Moravě a začal v Lechovicích vydávat českou podobu prestižního měsíčníku Catholic World Report, který se těší světové podpoře řady vážených kardinálů a biskupů. Řekl si, že i pro české a moravské katolíky má velký význam důkladná a přesná informovanost o důležitých otázkách duchovního života a Církve ve světě. Materskou verzi vydává americký jezuita P. Joseph Tessio, bývalý student a osobní přítel prefekta Kongregace pro nauku víry kardinála Ratzingera. Ten nedávno přijal na audienci českého velvyslance ve Vatikánu, pana Františka Halase, a vysoce ocenil vydávání jak Mezinárodního katolického Reportu, tak Communia v českém jazyce. Mezinárodní teologická revue Communio byla již další v sérii tří katolických časopisů vydávaných Davidem a Ivou Rejlovými.

Od loňského léta bydlí rodina Rejlůva v domě po polských sestřičkách Božího Milosrdenství „faustinkách“, a to díky pochopení ze strany mladého kněze P. Erika Tvrdoně, jednoho z duchovních Otců redakce MKR. Davidův Mezinárodní katolický Report právem přitahuje stále více upřímných křesťanů, a tak do potřebného počtu 25 000 předplatitelů k životaschopnosti časopisu zbývá už jen pouhá čtvrtina. Avšak reklamní kampaň, při které se rozdalo už přes 700 000 kusů propagačního materiálu, vyčerpala velkou část financí. Zatím si David nemůže dovolit najmout potřebný počet spolupracovníků, a tak zkuste zatelefonovat do redakce třeba v půl druhé v noci. Vsadím se, že David se bude pohotově hlásit: „Triality, David Rejl, chvála Kristu!“

Když jsme se na vlastní oči přesvědčil o tíživé situaci vydavatelů MKR, přikladných laiků ve smyslu II. vatikánského koncilu, chtěl bych každého bratra a každou sestru v Kristu naléhavě vybidnout: Podpořte Report svým předplatným a jednorázovým štědrým darem (KB Čáslav, č.ú. 195053500247/0100). Report opravdu potřebujeme po rozkvětu své katolické víry v naší zemi a v naší době.

P. Filip M. A. Stajner OP

Letos tomu bude právě 50 let od chvíle, kdy se Panna Maria zjevila římskému obča-

nu, Brunovi Cornacchiolovi, na malém návrší v blízkosti trapistic-
kého opatství Tre Fontane v Římě.

Přibližme si nyní ve zkratce toto zjevení.

Bruno Cornacchiola byl zcela obyčejným, průměrným člověkem své doby. Jako dítě byl pokřtěn a na tom skončil jeho náboženský život. Matka neměla na děti příliš času, protože musela těžce pracovat, aby uživila rodinu. Bruno žil v rodném domě až do svého odchodu na vojenskou službu. Ve 23 letech se zúčastnil občanské války ve Španělsku, kde se seznámil s kolegou, který byl protestantským fanatikem. To mělo za následek, že po svém návratu do Itálie se orientoval přísně antipa-pežsky a antikatolicky. Nastoupil do zaměstnání a po krátkém pobytu u baptistů se stal příslušníkem Církve Adventistů sedmého dne. Oženil se s katolickou a snažil se jí ze všech sil oddálit od katolické víry. Jeho útoky byly namířeny proti úctě svatých a obzvláště proti Svaté Panně, Marii. Jeho žena, z lásky k manželovi, nakonec z katolické Církve odešla. Zdálo by se, že ve svém nátlaku byl úspěšný. A právě takového člověka si Bůh vyvolil, aby ho přesvědčil o pravém opaku toho, v co věřil. První zjevení, které prožil, proběhlo 12. dubna 1947. Vše se událo takto:

Bruno se rozhodl jednu jarní sobotu, že půjde na procházku se svými dětmi. Zatímco si děti hrály, Bruno sepisoval přednášku, na níž chtěl dokázat absolutní nesmyslnost panenství a Neposkvrněného Početí Panny Marie a rovněž neopodstatněnost tvrzení nanebevzetí Panny Marie. Během hry se jeden z nich, Gianfranco, znenadání ztratil. Když se to Bruno dozvěděl, začal ho hledat. Po chvíli jej sourozenci našli klečícího před jeskyní v extázi, jak opakuje tenkým hlasem „Krásná Paní“. Následně volá své dva sourozence a ti po přiblížení také padli na kolena a opakovali: „Krásná Paní“. Bruno se snažil volat na své děti, ale ty jakoby nereagovaly a nevnímaly své okolí. Když to Bruno viděl, běžel do nitra

50 let zjevení Panny Marie v Tre Fontane

jeskyně a hledal co by tam mohl být. Uviděl dvě ruce pozdvihující se z temnoty jeskyně,

z nichž tryskaly prameny světla, které se přibližovaly k němu, až se dotkly jeho obličeje.

Současně pocítil, jakoby mu tyto ruce něco sňaly z očí. Pro bolest zavřel oči. Když je znovu otevřel viděl stále silněji zářící světlo, v němž bylo možno rozpoznat postavu „Krásné Paní“ v celé její nebeské kráse. Tato její krása uvrhla tohoto zarputilého antikato-li-ka a nepřítel Mariánského kultu do údivu a hluboké úcty. Bruno tváří v tvář tomuto nebeskému zjevení začínal pocítovat zvláštní sladkou radost, kterou do té doby ve své duši nepoznal. Matka Boží měla na sobě bílý šat v pase přepásaný červenou stuhou a na hlavě zelenou roušku, která splyvala až k zemi. Pod ní byly poodhaleny černé vlasy. Matka Spasitele stála bosýma nohama na skále. V pravé ruce držela malou šedou knihu, kterou svírala levou rukou. Během tohoto vidění zaslechl hlas:

„Já jsem zjevena Panna, následuj mne. Nyní konec. Vstup do svatého ovčince. Bůh přislíbil a nemění to, devět pátků Božského Srdce, které jsi slavil s ohledem na lásku tvé věřící ženy, dříve, než jsi se definitivně dal na mylnou cestu, tě spasí.“

Když slyšel tato slova cítil, že jeho duch je uvolněn a byl naplněn nesmírnou radostí. Když se nacházel v tomto stavu naplnila celé okolí sladká vůně plná tajemství a očistění, která proměnila vstup do jedné z jeskyní v překrásný a nebeský. Nečistoty a výkaly se zdály mizet a navždy ztráct díky této okouz-lující vůni. Před odchodem Maria dlouho pou-čovala Bruna, zanechala poselství pro papeže a nakonec pronesla následující slova:

„Chci ti zanechat jedno potvrzení toho, že toto zjevení přichází přímo od Boha, aby jsi tak neměl žádnou pochybnost a mohl vylou-čit, že přichází od pekelného nepřítel.“

Toto je znamení: Ihned na cestě nebo v kos-tele vyhledej kněze a řekni mu následující slova: „Otče musím s Vámi hovořit!“ Jestliže

tento odpoví: „Ave Maria, můj synu, co chceš?“, popros ho, aby tě vyslechl, protože já tě posílám. Jemu můžeš svěřit co se skrývá ve tvém srdci, aby tě mohl doporučit a zavést k jinému knězi, který bude pro tebe tím pravým!

Pak budeš přijat Svatým otcem, Nejvyšším veleknězem křesťanů a předáš mu mé poselství. Osoba, kterou ti ukáží tě, k němu dovede. Mnozí, kterým budeš vyprávět tento příběh, ti nebudou věřit, ale nenech se tím znechutit.“

Nakonec se Krásná Paní otočila a vzdálila se mezi skalami. Nejsvětější Maria ukázala Cornacchilovi, že kniha, kterou měla ve svých rukou byla Bible. Tím chtěla ukázat, že sem přišla skutečně tak, jak je ukázána v Bibli: Panna, Neposkvrněná a nanebevzatá.

Foto: Archiv

Vytrzen z mystického zážitku vzal otec syny a tři děti a v tichu se dali na zpáteční cestu. Před návratem domů se zastavili v kostele Tre Fontane, kde se Bruno od Isoli naučil Ave Maria, které si již nepamatoval. Když se začal modlit, začal pociťovat pohnutí dojetím a hlubokou kajícíností, plakal a dlouho se modlil. Při východu z kostela koupil svým dětem čokoládu a s láskou jim řekl, aby nikomu nevyprávěli, co se jim přihodilo. Děti se však po návratu domů nemohli udržet, aby matce tuto příhodu nepovykládali. Brunova manželka velmi rychle poznala manželovu změnu a ucítila nádhernou vůni, která vycházela z manžela a z dětí. Okamžitě Brunovi odpustila, co ji v předchozích letech učinil.

Po několika následných zklamáních, při nichž žádný z otázaných kněží neodpověděl tak, jak Madona předpověděla, poslala jej manželka do nedaleké farnosti. Bruno se tam rychle vydal, ale nehovořil okamžitě s farářem, který jej znal jako nepřítele Církve, ale s jiným knězem, který tam byl. Když tento uslyšel mužovu otázku, odpověděl mu tak dlouho očekávanou větou a poslal ho k faráři, jako k osobě vhodnější k tomu, aby jej vyslechl. V důsledku tohoto setkání se manželství Cornacchiolových svátostně uzavřelo, začali brát lekce z katechismu a byli znovu přijati do Církve.

Při dalších zjeveních Bruno děkoval Panně Marii za to, že jej nadchla k obrácení. Chtěl vyjádřit svou radost ze skutečnosti, že našel svou vnitřní cestu. Jednoho dne, kdy již zjevení nějaký čas probíhala, napsal Bruno své zážitky a vyvěsil je u vchodu do jeskyně. Text obsahoval následující:

Drazí bratři a sestry!

Zde, v této jeskyni, když jsem sestoupil do takového hnízda hříchu jako hříšník mezi hříšníky, abych se připravil na boj proti mariánským dogmatům, a tak konečně nechal přivést mému egoismu a ignoranci ovoce, Nejsvětější Maria mne sama svrhla z mé vysoké domýšlivosti do prachu. Tím dogmatem, proti kterému jsem chtěl tvrdošíjně bojovat bylo, že je Matka Boží označována jménem Neposkvrněného početí. Později se nade mnou slítovala a řekla mi jako

matka: „Následuj mne. Již to stačí!“ Na tyto slova jsem v sobě zaslechl Ježíšův hlas: „Já jsem Cesta, Pravda a Život!“ Cítil jsem se náhle změněn a nadchnut celou hojností Panny Marie a zanechal jsem cestu lži a domýšlivosti a vzdálil jsem se z cesty falešných ideologií, především od protestantismu. Když jsem vedl tento život, i když jsem fyzicky naživu, byl jsem mrtev. Teprve nyní, když jsem mrtev pro svět, mohu žít opravdový život v pravdě Evangelia veden Matkou Církví. Jako Panna Maria změnila svou svatou přítomnost toto místo domýšlivosti a hříchu na místo pokoje, modlitby a usmíření, také my musíme změnit své duchovní nitro a proměnit ho z nehodného obydlí na hodné obydlí k přebývání Ducha Svatého, přiblíživše se k Marii, abychom dospěli k Bohu.“

8. září 1948 proběhlo slavnostní pověšení tabule při vchodu do jeskyně. V důsledku toho se začal postupně upravovat samotný vchod, bylo zavedeno světlo a voda, vybetonovány cesty, povstal maličký park, a tak se zázračná jeskyně začínala stávat poutním místem. Poutníci mohli jednoduše vstoupit do jeskyně v eukalyptovém háji.

Obrácení Bruna Cornacchioli bylo stejně těžké, jako všech ostatních vizionářů a hříšníků - byla to cesta, která vede k obrácení a ke svědectví pravdě. V tomto případě nebyly Brunově

Foto: Archiv

cestě kladený překážky ze strany Církve, spíše se těšila oblibě. Brzy byl zván na přednášky po celé Itálii, posléze do bašt svých bývalých přátel. Vizionář musel překonat nejnepříjemnější těžkost a především skepticismus, ať už ze strany laiků, tak i od církevních představe-

ných. Jistá pomoc mu přišla ze setkání se Svatým otcem Piem XII. 9. prosince 1949 během oslav tzv. 'Kruciaty hojnosti' na náměstí sv. Petra. Bruno se vyznal Sv. otci, že před deseti lety, po návratu z občanské války ve Španělsku, měl záměr ho zabít.

Po této příhodě byla profesorem Ponzimem, podle popisu vizionáře, vytvořena socha shodná se zjevením a umístěna v jeskyni. Následně v blízkosti této sochy probíhala mnohá uzdravení a obrácení.

12. dubna 1980, přesně 33 let po prvním zjevení, více než tři tisíce osob shromážděných v blízkosti jeskyně bylo svědky slunečního zázraku. Mnozí dosvědčili, že byli přítomni nadpřirozenému jevu popisujícíce důkladně podrobnosti. Jev byl očekáván, neboť její Nejsvětější Maria oznámila dopředu vizionáři. Stejný jev se opakoval po dvou letech, ve stejné době. Poté obdržel Bruno další čerstvější a důkladnější poselství od Panny:

„Na tomto místě chci mít poutní místo, kde chci být uctívána jako Panna zjevená a Matka Církve! Můj dům musí být otevřen pro všechny a to tak, aby všichni do něho vstoupili, do Domu posily a obrátili se. Žizníci a zmatení se sem budou přicházet modlit, zde naleznou lásku, útěchu a pochopení, zde naleznou pravý smysl života. V této jeskyni, právě tam, kde jsem se vícekrát zjevila, bude vybudováno poutní místo usmíření, jako očištěc na zemi. Bude zde brána nazývaná 'Brána míru'. Všichni věřící jí budou muset projít a pozdravit se pozdravem pokoje a jednoty mezi křesťany: 'Bože, žehnej nejsvětější Panně Marii a ochraňuj nás!'“

Rok před tímto setkáním se Maria začala představovat jako „Královna pokoje“! Od roku 1956 se o poutní místo starají bratři minorité.

*Přeloži br. Metoděj Hofman
z knihy Tutte le apparizioni di Madona
verso 2000. Ed. Piemme 1996*

Neomylnost papeže

- Neříkám, že bych byl nevěřící, věřím v Boží existenci, ale přece nebudu pokládat za pravdu všechno, co učí katolická Církev.

- A to proč?

- Protože jisté věci se neshodují se skutečností.

- Například?

- Před nedávnem (v roce 1870) bylo vyhlášeno dogma o neomylnosti papeže a přece nemůžeme říci, že by všichni papežové nikdy nesešli z pravé cesty.

- Takže chcete říci, že i papež může zhřešit?

- Ano.

- To ale nikdo nepopírá. A mohu Vás ujistit, že i papež se zpovídá, a to tak často, jako každá jiná duchovní osoba, tj. každý týden. Dokonce znám osobně kněze, který byl zpovědníkem svaté paměti papeže Benedikta XV. Je jim otec Alexander Basile, jezuita. Takže je třeba dobře rozlišit neomylnost od bezhříšnosti.

- Avšak ani v tomto smyslu bych nenazval papeže neomylným. Vždyť nemůžeme připustit, aby papež, protože je papežem, vlastně všechno věděl a na každý problém dokázal přesně odpovědět.

- Prosim Vás, Vy jste asi nikdy nečetl o dogmatu neomylnosti papeže. Vždyť to po papeži nikdo nežádá. Papež je neomylný jen ve věcech víry a mravů, a to ještě ne pokaždé, když o tom mluví nebo píše, ale pouze tehdy, kdy jako pastýř celé Církve, s největší svou apoštolskou vážností prohlašuje, že určité tvrzení, týkající se víry a mravů, je pravdou zjevenou nebo těsně spojenou se zjevenými pravdami, a proto je každý musí přijmout. Takže papež není rozhodně neomylný ve věcech týkajících se pouze přírodních věd, politiky atd., ale dokonce ve věcech týkajících se víry a mravů, kdy mluví jako každý jiný kněz nebo učenec. A tak například četná díla papeže Benedikta XIV. i když mají velkou vážnost, coby díla vědecká, vůbec nepatří k dogmatům.

Ve věcech víry a mravů jinak být nemůže, protože, jaká by to byla Církev, ve které by nic nebylo jisté, kde by se nevědělo, v co se má věřit a jak jednat. K čemu by pak bylo učení Ježíše Krista? Jak by pak mohl Pán Ježíš hrozit zavržením těm, kteří apoštolům neuvěří

(Srov. Mk 16,16), kdyby všichni spolu mohli hlásat lež? Co by asi znamenala Spasitelova slova řečená Petrovi: „...ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla; a ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry“ (Lk 22,32), kdyby on byl omylný? Jak by potom mohl utvrzovat ostatní? A konečně, jakým způsobem by se splnila slova Krista k Petrovi: „Ty jsi Petr - skála - a na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemůžou“ (Mt 16,18)? Vždyť, kdyby papež hlásal lež nebo morální zlo, už by lež a zlo slavily vítězství.

- Takže v takovém případě to asi Pán Bůh musí zjevit papežovi, co je pravda?

- Vůbec to není potřeba, stačí, aby mu Pán Bůh nedopustil zbloudit, vždyť dogmatickou definici předcházejí důkladná studia nad Písmem svatým a církevní tradicí od prvních věků a teprve poslední slovo zde má papež.

- V každém případě je v této věci něco neobvyklého.

- Samozřejmě, ale myslíte si, že věc spasení duší si to nezaslouží? Pro Pána Boha nakonec není obtížnější uskutečňovat věci neobvyklé než ty, které my nazýváme obvyklými. Jen pro nás to představuje rozdíl, protože věci a jevy, s kterými se často setkávájí naše smysly nám rychle zevšední a co nevidíme často anebo, co jsme ještě vůbec neviděli, je pro nás neobvyklé.

Takhle psal sv. Maxmilián před 70 lety v „Rytíři Neposkvrněné“

Katechismus katolické církve o neomylnosti papeže (odst. 891)

Tato neomylnost přísluší římskému biskupovi, hlavně biskupského sboru, z jeho úřadu, když s konečnou platností vyhláší nauku o víře a mravech, jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů, který své bratry utvrzuje ve víře... Církvi příslibenou neomylnost má také biskupský sbor, když s Petrovým nástupcem vykonává nejvyšší učitelský úřad především na ekumenickém koncilu. Když Církev prostřednictvím svého nejvyššího učitelského úřadu předkládá něco k věření, jako zjevené od Boha a jako Kristovo učení, jsou věřící povinni k takovému výroku vnitřně přilnout náboženskou poslušností. Tato neomylnost sahá tak daleko, jak sahá poklad Božského zjevení.

Novomanželé

Je to známá historie novomanželů, kteří se vrátili ze svatební cesty a tráví první ráno ve svém vlastním domě. Kdo připraví kávu? Kdo vstane první do studeného rána a nachystá snídaní?

Mladý manžel říká, že doma to dělala vždycky jeho maminka. Kdo tu snídaní nachystá dnes, když tu není matka a jeho žena bezstarostně zůstává ležet? Začíná první starost. Radili mu, aby nenechal zahnízdit žádný zlozvyk. Nyní nastává okamžik, kdy by měl onu radu prosadit. Nenalézá odvahu, a proto se zase klidně položí a pokouší se spát dále.

Zatím jeho paní si říká: Sliboval mi hory doly, že pro mne půjde třebaš na konec světa. A zatím už ode mne očekává takovou nepatrnou práci, kterou by mohl hravě udělat sám. Jaké zklamání! Je tedy jiný, než jsem myslila. Asi jsou všichni stejní. Rozhodně se ani nepohnu a nedám najevo, že již nespím.

Oběma se zdá, že kdyby vstali první, že by to byla kapitulace pro celou budoucnost. Vydání se na milost a nemilost druhému.

Říkají, že se milují... ale takhle daleko ještě nedošli. Kdyby jeden z nich okamžitě vstal s úmyslem, že učiní druhému radost, kdyby hned myslil na druhého, a ne na svoje pohodlí, byl by ucítil, že je bohatší, že je na tom lépe, že dovede dávat druhým radost a činit je šťastnými. Byl by měl spíše soucit s druhým, který - tím, že zůstal ležet, - ukázal na svou ubohost a omezenost.

Pak by možná musel řešit jiný problém: Jak podám snídaní, aby to bylo co nejsamozřejmější, co nejpřirozenější, co nejpřátelštější, aby v tom druhý neviděl pokoření?

Láska zapominá na sebe, láska osvobozuje. Ale člověk nesmí váhat, musí bez přemýšlení vyskočit z teplé a příjemné postele. Kdo ztratí svůj život, nalezne ho, získá ho. Ale nejdříve musí člověk prožít onu ztrátu. Nejdříve musí podstoupit bolestné odtržení.

L. Evelyn

Kdyby lidé znali tyto dopisy...

Dala jsem dítě pryč, když jsem měla dvacet let. Tehdy se mi zdálo, že jedním správně. Byla jsem studentkou elitní vysoké školy, dcerou bohatých rodičů, snoubenkou nejlepšího kluka z našeho ročníku. V životě mi všechno přicházelo jednoduše, snad příliš jednoduše... Dítě znamenalo, tak jsem tehdy uvažovala, odsoudit se do role domácí slepice až do konce svých dnů. Podobně uvažovala i moje rodina, snoubenec, přátelé. Snad je to výmluva, ale dnes na ně svaluji část viny za svoji chybu. Kdyby se tehdy našla aspoň jedna, opravdu jedna osoba, která by mě zadržela před tímto ničtelským krokem... Výtčky svědomí? Tak bych nenazvala svůj stav. Spíše stálý, děsivý a všude přítomný pocit viny. Hned po návratu z nemocnice, v nějaké náhlé křeči bolesti a vědomí, jsem křičela: „Co jsem to udělala????“ Prodělála jsem všechny projevy potratového syndromu. Už jsem nikdy nepocítila klid. Někteří říkají, že pouze osoby věřící jsou schopné pochopit, co to je potrat. Jiným lidem nějak utíká smysl věci, rozmazávají se obrysy, ztrácejí ostrost vidění. Mám jiný názor. Každý člověk, i ten nevěřící, ale doceňující zážrak existence, musí si uvědomovat, že potrat je vraždou. Každé jiné smyšlení je schováváním hlavy do písku. Mám právo takto mluvit, protože jsem se postavila na stranu katů a nyní nesu na sobě jejich znamení...

Alice

Dopis I.

Milovaná maminko!

Je mi velmi zle bez Tebe, ale mám velkou naději, že se zanedlouho uvidíme. Chybí mi dotyk Tvé dlaně na mém čele a to teplo, kterým jsi nás vždy všechny zahrnovala.

Vím, že stav mé malinké sestřičky, Marušky, je moc špatný, a proto se nevracíš domů. Přesto mám naději, že Maruška bude žít, že ji budu přebalovat a chovat.

Ve dne v noci myslím na Tebe a na Marušku. Každý den ve své modlitbě pamatuji na Tebe a na sestřičku. Velmi silně věřím, že

všechno dobře dopadne, protože Pán Bůh měl Marušku ve svých plánech, tak jako kdysi mě.

Agatka

Měla jsem dvě děti a těžký život za sebou. Můj manžel, stále opilý, bil mě i děti. V noci nás vyhazoval z domu, a jeho vrávoravý krok po chodbě probouzel i z toho nejhlubšího spánku. Jednoho dne pro něho přišla policie. Krátce mi řekli, že ho podezřívají z loupeže v obchodě...

Při první návštěvě ve vězení jsem řekla manželovi, že jsem v jiném stavu. Seřval mě přede všemi a pohrozil mi, že „jestliže s tím něco neudělám“, tak že si ho budu pamatovat na celý život. Věděla jsem, že si nedělá legraci, neboť když dostal „špatnou“ náladu, byl schopný strašných věcí. Tehdy jsem si pomyslela: když ho obviní a uvězní - porodím to dítě, jestliže ho pustí - zřeže mě tak, že potratím. Advokát mě utěšoval, že manžela brzo propustí, protože na něho nic nemají. Tehdy jsem dostala strach a odešla do nemocnice.

Možná se to zdá divné, ale v šedesátých letech neměly ženy takovou znalost jako dnes. Komunistům nezáleželo na životě. „Chceš rodit, prosím - říkávali. - Nechceš, taky dobře. S tím si také poradíme.“ Doporučení k potratu dával lékař a závodní rada vydala potvrzení o těžké situaci ženy. Dokonce se mě ptali, jestli mi mohou pomoci i jiným způsobem nebo jestli ostatní děti mají co jíst. „My vás chápeme“ - řekla předsedkyně a podepsala papír.

Manžel byl odsouzen na pět let vězení. Po propuštění vůbec nemyslel na návrat do rodiny. Zmizel někde v Polsku. V poslední době jsem jezdila do Varšavy před budovu Sněmovny, abych demonstrovala a prosila za nenarozené děti. V jistém okamžiku se ke mně přiblížila jedna dívka a začala křičet, že takové staré báby, jako jsem já, se ta věc už netýká a že tady jen trčím a dělám dav. Odešla, aniž jsem ji stihla vysvětlit, že „ta věc“ se mne bude týkat až do konce života.

Barbara

Dopis II.

Milovaná maminko,

nezapomínám na Tebe v modlitbě. Maminko, odevzdej všechny starosti Pánu Bohu a vše dobře dopadne. Doma je všechno v pořádku. Všechno zvládáme, nemusíš mít strach. Teta Eva, Dana a babička se o nás starají. Nic nám nechybí, kromě Tebe a naší malé sestřičky.

Agatka

Oba, já i manžel, jsme vzdělaní a bohatí. Oba máme dobrou práci, jsme odborníci ve svých oborech a váženi ve svém okolí. Již v průběhu studií jsme vypracovávali dlouhodobý strategický plán, který se týkal naší budoucnosti. Nejprve dobré místo, rychlá kariéra v práci a co s tím samozřejmě jde ruku v ruce - přiměřeně vysoké výdělky. Děti byly jedním z posledních bodů. Hned po moderní vile v italském stylu. Mnoho let jsem se zabezpečovala před neplánovaným těhotenstvím. Mé kamarádky často jezdily na západ a přivázely mi tamější prostředky neznámého původu, ale účinné. Můj lékař mne varoval před léta trvajícím užíváním anti-koncepčních pilulek. Neposlouchala jsem ho.

Konečně jsme se rozhodli učinit ten vážný krok. Chceme dítě. Naše vila byla postavena za městem a do práce jsme jezdili každý svým autem. Těhotenství mělo být formalitou - přestávám brát tabletky a na světě se objeví krásné, inteligentní a zdravé nemluvnátko, úplně podobné svým rodičům. Formalita se stala válkou o nový život. Prohlídky, léčebné kúry, testy, chirurgické zásahy - a znovu fiasko. Šílela jsem, když jsem viděla šťastné ženy s dětmi u prsu. Pamatuji si na dívky, které kou-

řily v nemocnici na záchodech, špatně vypa-
dající mizerným životem, ale těhotné, se špat-
ně ukrývanou snahou být nad věcí, zatímco
já, dopovaná hromadami vitamínů a povzbu-
zujících prostředků, pod stálým dohledem nej-
lepších lékařů, jsem trčila jedno dítě za dru-
hým. Spiknutí ticha přerušil můj starý lékař.
Nabídnul mi promyslet možnost adopce: Jste
vzdělaní a bohatí, dokonce dítě s defektem
u vás naleznete dobrý domov. V prvním oka-
mžiku jsem sebou trhla, ale... snad to bude
druh pokání za náš egoismus a lehkomysl-
nost...

Anna

Dopis III.

Milovaná maminko,

*dnes jsem se modlila nověnu k Matce Boží
ustavičné pomoci. Modlila jsem se za
Marušku, aby ji Matka Boží zahrnula svou
ochranou. Už vím, že má malá sestřička ráno
zemřela a že je už u Pána Boha. Stále cítím,
že Maruška je s námi a často na ní myslím.
Čekáme na Tebe všichni, celá rodina.*

Agatka

Foto: jlg

P.S.

V textu citované úryvky z dopisů devítileté
Agatky se nám podařilo získat prostřednictvím
přátel. Agatka psala tyto dopisy své ma-
mince, která byla v nemocnici. Maminka
Agatky, statečná žena, navzdory ohrožení
vlastního života porodila Marušku, jako své
páté dítě. Postoj této zralé ženy, jejího muže
a celé rodiny se zdá být symbolický, zvláště ve
spojení se zprávami jiných žen, také autentic-
kými.

*Dopisy vybrala Justina Kall
(Z Niedziela přeložil bB)*

Foto: Archiv

Matka Tereza a svatý Maxmilián

Matka Tereza z Kalkaty, zakladatelka a donedávna předsta-
vená sester Misionářek lásky, je již několik let zapsána
v Rytířstvu Neposkvrněné a má moc ráda sv. Maxmiliána.
Nedávno, když psala dopis o Jakubovi McCurre, řediteli MI
v USA, se svěřila takto:

„Když přemýšlím o svatém Maxmiliánovi Kolbe, cítím, jak mi
Ježíš opakuje: ‘Opravdová láska musí něco stát, musí zabolet.’
Sv. Maxmilián věděl, co to znamená a uměl nalézt způsob mi-
lování, kterým miloval i Ježíš. Jeho život, naplněný obětí až
k bolesti, se začal mnohem dříve, než se dostal do koncent-
račního tábora. Díky tomu, si mohl v srdci zachovat až do konce
radost z milování Ježíše a dělit se o tu radost s těmi, které pot-
kával. A kdo mu v tom pomáhal? Kdo ho učil té radosti z dává-
ní až k nejvyšší oběti? Nejsvětější Matka, které sv. Maxmilián
odevzdával všechno. To stejné se může splnit i v našem životě,
jestliže se odevzdáme Matce Boží, Příčině naší radosti, Ona
nás bude učit radosti z milování podle Ježíšova vzoru.“

Modlitba za manželku

Děkuji Ti, Bože,

Děkuji Ti za tento večer, za ticho, za to, že máme domov,
že nemusíme dnes nikam jít, že nemusíme pospíchat.

Děkuji Ti, že jsi tu s námi, že vím, že si s Tebou mohu povídat.

Sedím u stolu a nic nedělám, jen tak sedím a koukám.

Koukám na svou ženu, právě kojí naše dítě.

Nyní zvedla hlavu, usmívá se a podává mi ruku.

Bože, děkuji Ti za ni, za to, že je na světě, že je má.

Děkuji Ti za její dětství, které ji nutilo hledat odpověď po smyslu věcí.

A pak Ti děkuji za její křest, za naše setkání, za požehnání k sňatku,
za první důvěrnou chvíli, za všechnu naši lásku.

Děkuji Ti za její tělo, za její duši, za to, že si rozumíme.

Děkuji Ti za zázrak, který se od věků znovu a znovu opakuje,
za život, který vznikl, za růst a první pláč našeho dítěte.

Bože, děkuji Ti za naše křehké štěstí,

za to, co je, a co by nemuselo být.

I jiní se měli rádi - a přestali se mít.

Bože, prosím, nedopusť, aby se i nám něco podobného stalo.

Dej, abychom byli moudří,

abychom více milovali, než toužili být milováni,

abychom více dávali, než toužili brát,

abychom si vážili svobody druhého, respektovali jeho vůli,

abychom byli vynalézaví ve vytváření jednoty srdcí a myslí,

abychom si uměli vzájemně pomáhat, snímat únavu, dodávat odvahu.

Bože, dej, abychom se milovali bez pokrytectví,

abychom měli v ošklivosti zlo, lnuli k dobru,

abychom více než osobní prospěch hledali prospěch druhého.

Bože, dej, aby naše láska byla pokorná a laskavá,

aby byla trpělivá, kdyby nebylo vše tak, jak bychom si přáli,

aby byla ohleduplná v nemoci, v starostech, ve špatné náladě.

Bože, dej, abychom byli k sobě navzájem dobrotiví a milosrdní,

abychom si uměli odpouštět i největší chyby a hříchy,

abychom uměli vždy znovu začínat,

abychom uměli čekat a doufat.

Dítě už spí.

Má žena přichází, usmívá se a podává mi ruku.

Bože, dej, abych ji nikdy nezklamal,

abych ji vždy chránil, byl její oporou, její silou.

Pomáhej nám, Bože. Přebývej u nás. Buď v každém z nás.

A mnohokrát, mnohokrát Ti děkuji.

Za ni, za naše první dítě, za všechno.

Maria, Matko krásného milování, Tvé přimluvě nás všechny svěťuji.

A Tebe Josefe, patronu rodin, také prosím o pomoc a přimluvu.

Amen.

S arcibiskupem Tadeuszem Kondrusiewiczem, apoštolským administrátorem pro římské katolíky v evropské části Ruska, hovoří otec Nikodem Powojski, minorita.

Fatimský zázrak v Rusku

- Na začátku bych se Vás chtěl zeptat na kult Matky Boží v Rusku.

- Kult Matky Boží je v Rusku velmi rozšířený, nejen v katolické církvi, která zde představuje menšinu, ale především v církvi pravoslavné. Existuje zde velké množství mariánských pobožností a písní. V kalendáři pravoslavné církve se objevuje mnoho svátků zasvěcených Bohorodičce. Všeobecně známé jsou svátky: Nanebevzetí Nejsvětější Panny Marie nazývané Usnutí Matky Boží (Uspěnje Božej Matěři), Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě (Veděňe Matěři Božej v chrám), Ochrana Matky Boží (Pokrov Božej Matěři). Nejdůležitějším svátkem Bohorodičky je určitě Zvěstování (Blagoveščeně). Někdy můžeme pozorovat, že mariánský kult převyšuje kult Ježíše. Jestliže například připadá svátek 25. března, což je svátek Zvěstování Páně, na stejnou neděli jako Květná neděle, pak v pravoslavné církvi se slaví svátek Zvěstování Páně. Četné pravoslavné kostely a kaple jsou zasvěceny Matce Boží. Patriarchální katedrála na Kremle v Moskvě nese titul Nanebevzetí Nejsvětější Panny Marie. V pravoslavné církvi je také velmi rozšířen kult ikony Matky Boží. Nejznámější jsou ikony Matky Boží Vladimírské, Kazanské, Smolenské, Iverské. Velmi dynamicky se rozvíjí škola ikonopisců. Profesoři v duchovních akademiích a ve větších seminářích učí psát ikony.

-Matka Boží Fatimská ustaraná kvůli Rusku...

-V roce 1917 nastal v Rusku komunistický režim. Ve stejném roce, několik měsíců před bolševickou revolucí, na opačném konci Evropy, ve Fatimě, zazněl hlas Matky Boží - hlas varování, hlas volající lidi k modlitbě, k pokání a k obrácení. Maria varovala: „Jestliže se národy neobrátní, tehdy se ocitnou před velkými nebezpečnostmi, které způsobí velkou bídu, zvláště v Rusku, kde Církev bude pronásledována.“ Matka Boží hovořila také o utrpení celé

Církve a také o utrpení Svatého otce. Na konci však řekla: „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Svatý otec bude obětovat Rusko mému Neposkvrněnému Srdci a Rusko se obrátí.“

Víme, že bylo několik aktů zasvěcení světa Mariinu srdci. Avšak Ona požádala skrze sestru Lucii, aby se toto zasvěcení uskutečnilo

ve spojení se sborem biskupů celého světa. Událo se 25. března roku 1984 v den Zvěstování Páně. Během okamžiku se běh dějin začal měnit. Následovaly obrovské změny, přicházeli noví lidé, dokonce i s legitimací komunistické strany, jak tomu bylo v případě Michaila Gorbačova. Začala se nová éra v dějinách lidstva. Potom jsme měli mariánský rok (1987/1988). A po něm padla berlínská zeď, padl ateistický systém. Dne 8. prosince 1991 na slavnost Neposkvrněného Početí Nejsvětější Panny Marie, byla podepsána smlouva mezi vůdci Ruska, Běloruska a Ukrajiny, ale již 25. prosince t.r., na Boží hod vánoční přestal existovat Sovětský svaz. Gorbačov se zřekl titulu prezidenta Sovětského svazu. Červený prapor, který přes tolik desetiletí visel nad Kremlem, byl spuštěn. Rusko a jiné státy vstoupily na cestu demokracie. Stalo se to, co se zdálo lidsky nemožné: padl antilidský systém a mnoho národů vstoupilo na novou cestu, i když budování nové budoucnosti je velmi obtížné, protože ji chybí základy. Obyvatelé Ruska, podobně jako obyvatelé jiných států bývalého socialistického bloku, osvobozující se z komunistických okovů, upadají často do jiných závislostí, příčinou kterých je touha obohatit se za každou cenu, touha vytvořit si lepší život na úkor druhých dokonce těch nejnevinějších a nejbezbrannějších. Církve má obrovský úkol, položit základ, kterým je evangelium a víra v Boha.

- Určitě existuje těsná souvislost mezi Fatimou a Ruskem...

- Samozřejmě, i když fatimské poselství se týká celého světa - celý svět se potřebuje obrátit, neboť hřích nemá národnost. Je stejný jak v Rusku, v České republice, v Itálii, v USA... Hřích je porušení Božích zákonů. Fatimské poselství se přesto týká především Ruska. Matka Boží ve Fatimě zřetelně vyjmenovala tento stát. V roce 1991 a v roce 1996 jsem mluvil se sest-

rou Lucíí. Udělala na mě velký dojem, neboť je osobou, skrze kterou bylo předáno poselství Matky Boží, přesněji řečeno: poselství Boha harmonizující s Ježíšovým evangeliem. Ježíš již na začátku svého veřejného působení vyzýval k pokání a k obrácení. Tato výzva je stále aktuální. Sestra Lucie v průběhu našeho posledního setkání v karmelitánském klášteře v Coimbre (14.10.1996) řekla, že proces obrácení je velmi dlouhý a vyžaduje mnoho námahy. V té době naše delegace přijala ve Fatimě sochu Matky Boží, která začala putovat po evropském Rusku, Sibiři a v Kazachstanu.

- Jak se uskutečnilo putování sochy Matky Boží Fatimské?

- V květnu roku 1996 jsem se účastnil konference polského biskupského sboru, kde jsem potkal pallotina p. Stanislava Kuracinského, který mi nabídl putovní sochu Matky Boží. S touto nabídkou jsem hned souhlasil a později jsem s ní seznámil i biskupa Josepha Verta ze Sibiře a biskupa Jana Pavla Lenga ze středoaasijských zemí. Dostali jsme povolení k přijetí sochy na dobu devíti měsíců, po třech měsících v každé apoštolské administraci: v evropské části Ruska, na Sibiři a v Kazachstanu. Tímto způsobem, poprvé v dějinách našich států, k nám přišla socha Matky Boží Fatimské. Dne 13. října roku 1996 jsem ve Fatimě řekl: „Maria, jak jen dlouho jsme na Tebe čekali! Jak jen dlouho Tys čekala na příchod k tomuto národu! Dnes uhodila hodina obrácení. Zveme Tě.“

Ve svém pastýřském listě jsem vyznačil tři hlavní cíle této putovní cesty: a) poděkování Matce Boží za to, co se stalo, za to, že v době dlouhé noci pronásledování víry, která trvala tři pokolení, Maria ve svém fatimském poselství byla nadějí národů na lepší zítřek; b) odprošení za naše osobní hříchy i za hříchy národa, protože ti stejní lidé pocházející

ze stejného národa pronásledovali Církev; c) prosba o pomoc a o požehnání, aby se Rusko znovu stalo svatým Ruskem. Nemůžeme žít včerejškem, ale musíme jít kupředu. Dnes se nacházíme v jiných podmínkách. Oficiálně již neexistuje politika ateismu, ale existuje mnoho jiných -ismů, mnoho nebezpečí.

- Putování sochy Matky Boží Fatimské po Rusku se začalo 18. října roku 1996. Dne 7. listopadu navštívila farnost Matky Boží z Lourdes v Sankt-Petersburgu. Vy jste tehdy obrátil pozornost na symbolický význam data 7. listopadu, kdy před 79 lety se začala bolševická revoluce. Uznal jste to za ještě jeden fatimský zázrak a zdůraznil, že na tento zázrak „vydělaly“ tisíce mučedníků. Díky jejich oběti krve a života se staly možné nynější změny v Rusku.

- Jako první přijali putovní sochu z Fatimy farnosti kaliningradského obvodu, ve kterém přebývala do 27. října, potom putovala do Pskova, Petrozavodska, Murmanska, ležícího za polárním kruhem. Dokonce jsme si dělali legraci, že Matku Boží ze Sankt-Petersburgu do Murmanska a zpátky vzali do letadla bez letenky. Pak socha navštívila Moskvu a okolí. Letadlem se dostala do Piernu, do místa gulagů a vyhnanství, tam, kde Solženicyn napsal *Souostroví Gulag*. Tam se lidé také modlili. Později ji převezli do severního Kavkazu, kde putovala až do Čečenska. Nato ji uvítali v regionu ležícím u Volhy, aby požehnala lidu tam, kde kdysi bylo mnoho katolíků, zvláště německého původu. Dne 12. ledna roku 1997 v Orenburgu byla putovní socha předána sibiřské delegaci. Orenburg, nacházející se na řece Ural, je zajímavým městem, neboť leží na dvou kontinentech, a řeka Ural odděluje Evropu o Asie.

Zvláště bych chtěl zdůraznit dobu navštívení v Sankt-Petersburgu. Hlavním bodem programu návštěvy byla mše svatá v kostele Matky Boží z Lurd dne 7. listopadu, na 79 výročí vypuknutí bolševické revoluce. Symbolickým momentem byl příchod

Fatimské Paní ke křížníku - muzeu Aurora, z kterého výstřel byl znamením k zahájení útoku na Zimní palác. Ve dnech 9. až 10. listopadu přebývala socha v prokatedře, která nám byla vrácena a v které právě probíhají rekonstrukce. S velkým dojetím jsem tehdy sloužil v tomto chrámu první mši svatou po 77 letech.

Zvláštní pobožnost se konala v kostele sv. Ludvíka na Lubjance v Moskvě, naproti budov bezpečnostních složek KGB, kde bylo vydáno mnoho nespravedlivých rozsudků a prolito mnoho nevinné krve, odkud byli lidé vyváženi na Sibiř a do jiných míst vyhnanství. Přítomnost sochy v tomto místě byla výmluvným znamením vítězství dobra nad zlem. Z kostela sv. Ludvíka byla socha v průvodu přenesena ke kostelu sv. apoštolů Petra a Pavla, který nám ještě nebyl vrácen. Lidé se zde modlili: „Maria, tys nás vedla v průvodu dokola tohoto kostela. Uveď nás i do jeho vnitřku, jelikož ho moc potřebujeme.“ V Moskvě se hlavní pobožnosti konaly 4. až 8. prosince roku 1996 v kostele Neposkvrněného Početí Nejsvětější Panny Marie. Byly to velké dny a noci. Jsem velmi vděčný saleziánům, že nádherně připravili všechny pobožnosti. Moskvané ještě neviděli tolik lidí přicházejících ke svátosti smíření. V průběhu hlavních oslav 7. prosince bylo Rusko zasvěceno Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Spolu s námi se modlili také pravoslavní. Přítomni byli také biskup Serafim de Sousa Ferreira e Silva z Fatimy a arcibiskup John Bukowski, apoštolský nuncius. 8. prosince, při loučení se s putovní sochou, jsem na schodech kostela Neposkvrněného Početí Nejsvětější Panny Marie řekl, že tyto dny, toto místo a tento chrám se staly horou Proměnění, proměnění lidských

srdcí, obrácení, což vlastně předpověděla Matka Boží v roce 1917. Jedním slovem - byly to národní duchovní cvičení. Fatimská socha při svém putování po evropské části Ruska prošla kolem 18 000 km. Navštívila velmi mnoho farností a řeholních domů. V noci z 3. na 4. prosince byla také v moskevské biskupské kurii, kde jsme se modlili o požehnání pro Církev v Rusku, pro její pastýře, pro celý národ, modlili jsme se také za jednotu křesťanů. Chtěl bych poznamenat, že pravoslavná církev pozitivně přijímá fatimské poselství a skutečně mnozí pravoslavní laici i kněží přicházeli na společnou modlitbu. Ze strany pravoslavné církve nebyly žádné výhrady k putování fatimské sochy a v Piermi se slavnosti dokonce zúčastnil pravoslavný arcibiskup Afanasij. Když v roce 1991 byla naše delegace poprvé ve Fatimě, sestra Lucie prosila o zvláštní modlitbu za jednotu křesťanů a předala pro moskevského a všeruského patriarchu Alexija II. sošku Matky Boží Fatimské. On ji přijal s velkou vděčností a pietou.

- Skutečně se Rusko obrátí?

- O tom, že se Rusko obrátí řekla v roce 1917 Matka Boží. Dnes jsme svědky tohoto postupného obrácení se. Každý nový křest, každá nová náboženská knížečka, každý nový kostel nebo kaple, svědčí o tom, že člověk nemůže žít bez Boha, a proto se k Němu obrací. Obrací se tam, kde země byla místem pronásledování, byla koncentrákem, nasákla krví nevinných lidí. Připomínáme si dnes Katyň a Miednoje, doly Vorkuty a Magadanu, stepi Kazachstanu, sibiřskou tajgu a mnoho jiných míst, kde lidé hynuli za víru, pravdu a svobodu. Jejich mučednictví nebylo marné, jejich krev je semenem křesťanství.

- A na závěr...

- Maria, děkujeme Ti, neboť, jak jsme si zasloužili, že Matka našeho Pána přichází k nám a jak sis to zasloužilo ty Rusko, s kterým se pojí jen jedno slovo: pronásledování. Ještě nedávno jsi bylo nazýváno „nelidská země“ a dnes se stáváš místem velkého Božího požehnání, neboť podobně jak s navštívením sv. Alžběty vstoupila Boží milost do jejího domu, tak i nyní Boží milost proniká tuto obrovskou zemi. Děkujeme Ti, Maria. Odprošujeme Boha a prosíme o požehnání do dalších dnů.

- Děkujeme za rozhovor.

Milé děti, sv. Antonín, jeden z dvacetišesti japonských mučedníků, pocházel z okolí města Nagasaki. Brzy uzrál v moudrého hochu. Byl mírný, milý a přítulný. Od 13 let ho vychovával misionář minorita páter Petr Baptista. Toník mu ministroval při mši svaté.

Malý svatý chtěl být mučedníkem. V té době se v Japonsku rozpoutalo pronásledování Církve a misionáři byli zavíráni do vězení. Antonín stále navštěvoval uvězněné misionáře, a proto se stráž na něho hněvala a dokonce s ním i hrubě zacházela. Toník se ale nevzdával. Nakonec byl uvězněn i on. Měl radost, že může takto vyznat Pána.

Odsouzenci byli vězněni ve vě-

zení města Kioto. Potom je, uprostřed zimy, přemístili na místo poprav v Nagasaki. Během cesty šel Antonín v čele a jeho velmi odvážné chování bylo povzbuzením pro ostatní.

V Nagasaki se Antonín setkal se svými rodiči. Na památku jim daroval malý meč, který podle tehdejšího zvyku vždy nosil u sebe a řekl jim: „Prosím vás, nemějte o mě starost, neboť jsem obdržel milost, nad kterou není větší. Raději se postarejte o ty, kteří neznají pravou cestu a Pána Ježíše, a budou později zavřeni. Takoví lidé toho budou určitě litovat.“

Když takhle mluvil, lidé, shromáždění na popravišti, se divili té nevídané statečnosti v tak mladém věku. Popravčí zavěsili Antonína na kříž vedle pátera Petra Baptisty. Chlapec, plný radosti, začal zpívat žalm „Chvalte ó dítky Nejvyššího Pána.“ Když skončil, obrátil se k páteru Petrovi a poprosil ho, aby začal odříkávat hymnus. Ten však se modlil k Bohu a mlčel. Náš malý mučedník ještě vyslovil krátkou modlitbu „Sláva Otci...“ a tehdy katovo ostré kopí dvakrát prorazilo jeho bok.

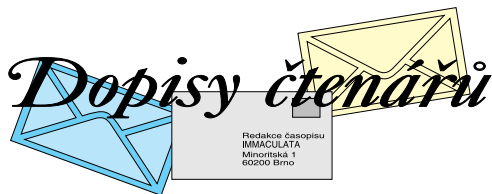
V tom okamžiku Antonínova duše uvolněná z pout těla, stanula před Boží tváří. Uprostřed dvacetišesti křížů, na kterých umírali mučedníci, Antonínův kříž byl desátým v pořadí.

Zemřeli za víru 5. 2. 1597.

br. Celestýn Moszyński

Katolická Církev v Japonsku prožívá letos 400. výročí smrti dvacetišesti japonských mučedníků. V průběhu devítileté novény se konaly početné poutě stezkou mučedníků. Nejmladší mučedník Ludvík Ibaradi měl jedenáct let. V průběhu exekuce bratr Pavel Miki přede všemi řekl, že je Japoncem patřícím k Tovaryšstvu Ježíšovu, že umírá kvůli hlásání evangelia a že děkuje Bohu za tak nádherné dobrodiní. Potom řekl, že neexistuje jiná cesta ke spasení kromě té, po které krácejí křesťané, protože ona učí odpouštět nepřátelům a všem, kteří ubližují. Proto ze srdce odpouští králi a také všem, kteří jim působí smrt, a prosí je, aby se nechali pokřtít. Uprostřed těchto mučedníků byli také minorité.

Japonci jsou hrdí na své mučedníky a vzdávají jim hlubokou úctu. Stojí za to poznamenat, že v Japonsku předním náboženstvím je shintoismus, buddhismus a početné sekty. Katolíků je kolem 500 tisíc.

Milí přátelé,

chtěla bych Vám poděkovat za krásný časopis, na který se vždy velice těším, a popřát Vám v novém roce mnoho Božího požehnání a stále přímluvy Panny Marie.

V této době, kdy na nás ze sdělovacích prostředků proudí tolik zlého, je Immaculata věrným pohlazením pro duše. Den, kdy ji nalézám ve schránce, je pro mne svátkem. Přečtu ji vždy s velkým zaujetím. Také se ráda vracím ke starším číslům a půjčuji je svým známým. Líbí se mi, že dáváte čtenářům možnost podělit se o své zážitky a poděkování Pánu Bohu a naší drahé Matičce Boží. I o mou duši Panna Maria dlouho bojovala. Zní to trošku jako fráze, spíše to bylo takové něžné volání, které jsem někdy vůbec nechtěla slyšet. Díky utrpení, za které s odstupem času Pánu děkuji, jsem začala hledat pravou cestu k Bohu. První děťátko nám zemřelo a já věřím, že se za mě i s Pannou Marií u Pána hodně přimlouvalo, protože se začalo v mém životě mnoho měnit. Více jsem si vážila dalších těhotenství a chápu své děti jako převzácné dary od Boha. Díky Vašemu časopisu a své milé sousedce jsem se začala modlit růženec. Musím říci, že od té doby cítím pomoc Matičky Boží ještě silněji. Proto bych Vám ráda jeden hezký zážitek popsala.

Očekávala jsem narození našeho 4 dítěte, bylo to ještě v začátcích, ale přece jen nevolnosti a také i spousta zbytečných starostí se hlásily. (Maminky vícečetných rodin určitě poznaly třeba jen v náznacích pohrdání nebo

nehodné poznámky svého okolí). Snažila jsem se nevšímat si údivu lidí, usmívat se, ale někdy to bývá těžké. Jednoho nepříliš radostného dne, když jsem tlačila voziček s kastrolky, ve kterých byly obědy pro důchodce, se mi dostalo moc milého povzbuzení. Zvedla jsem ze silnice ušmudlaný a pomačkaný papírek. Běžně to nemívám ve zvyku, ale tentokrát mě po jeho přečtení čekalo milé překvapení. Stálo v něm: „Všechnu svou starost vložte na Pána, vždyť Jemu na vás záleží.“ Na druhé straně byl obrázek Svaté rodiny na útěku do Egypta. Ten smutný den se rázem proměnil v radost a já jsem si připomněla, že nejsem vůbec sama na své starosti. Mohu je všechny svěřit svému nebeskému Otci, který si s nimi nejlépe poradí, vždyť Jemu i na mě záleží. Od Svaté rodiny máme čerpat příklad odevzdanosti a důvěry v Boží vedení. Těhotenství jsem pak prožila v radosti a modlitbě. I když se naše holčička narodila se srdeční vadou, neztratila jsem důvěru v Boží pomoc. Zsvětíla jsem děťátko Panně Marii a společně s dětmi jsme se modlili růženec. Do dvou měsíců srdeční vada vymizela a my se radujeme, že nás Matička opět vyslyšela a i v budoucnu bude naší mocnou přímluvkyní. Čeká nás s dětmi ještě další nelehký úkol, vyprosit obrácení a dar víry pro našeho tatínka. Víme však, že modlitby dětí otevírají nebesa, takže až se dočkáme této radosti, určitě Vám napíšeme.

Ilona

Vážení,
děkuji za zaslání zázračné medailky. Pomáhám u nás při vyučování náboženství převážně rómských a těžko vzdělavatelných dětí a denně se modlím, aby mi Panna Maria pomohla v mém úsilí. Budu se snažit, abych byla hodna jména *rytířka Neposkvrnělé*.

E. Hájková z Poběžovic

Po přečtení „Immaculaty“ se obracím na Vás, milí čtenáři a rytíři Neposkvrněné, s velkou prosbou o modlitbu za mého kamaráda.

Stal se věřícím teprve nedávno. Sami víte, že ve světě je plno klamu a násilí. A právě pro takového člověka je to dost těžké obstát. Cítím, že mi byl poslán od samého Boha. Prosim za něho každý den modlitbou růžence, za jeho cestu k Bohu a Marii. Věřím, že jednou budou mé i Vaše prosby vyslyšeny.

Jsem Vám vděčná za každou krátkou modlitbu.

Jana

Drazí bratři v Kristu,

srdečné „Pán Bůh zaplat“ za zasláná dvě čísla Immaculaty. Je to můj milovaný časopis a přijde vždy v pravý čas. Jako dnes - minulé dva dny jsem žila v určitém shonu a zmatku, že jsem i věci duchovní jaksi odsunula, nevzala do ruky růženc k modlitbě. A právě v této době jsem od Vás dostala časopis. Jako by Panenka Maria chtěla říci: „Zastav se a zamysli se nad sebou.“

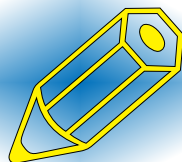
Dosud jsem si časopis půjčovala od jedné paní, mně velmi milé. Ona je také rytířkou Neposkvrněné a opravdu žije vírou v Krista a Marii. Je jí asi 50 let a má vlastní rodinu, ale stará se také svým způsobem o mě. Ona mi pomáhá rozvíjet a upevňovat moji víru. Až do 18 let jsem byla „nevěřící“. Ne ateistka odmítající Boha, ale prostě jsem Ho neznala a neměla možnost poznat. Až v posledním ročníku gymnasia mi jedna věřící spolužačka trošku otevřela srdce a tou „skulinkou“ jsem začala pomalu přijímat Pravdu. V 18 letech jsem se vdávala a chodili jsme se připravovat na přijetí svátosti manželství k mladému knězi Josefu. Ten mi nabídl, že mne připraví i ke sv. přijímání. Tak jsem se v březnu vdala a v květnu poprvé přijala Tělo a Krev Páně. Letos to je už šest let. Po čase však moje víra

opět ochladla - nelíbil se mi přístup nového kněze, a přestala jsem navštěvovat mši svatou, málo jsem se modlila. Po dlouhé době mě však Pán opět přivedl do kostela, a to právě v neděli, kdy kněz (již opět nový - Vladimír) ohlašoval, že bude připravovat k přijetí svátosti birmování. Toužila jsem po nějakém společenství, proto jsem se také přihlásila. A o Vladimír se stal tím největším plamenem, který zapálil moje srdce pro Boha. Stále však moje víra občas ochladne. Vždy mi ale Pán pošle do cesty někoho, kdo mne „podepře“. Do třetice to byl náš současný kněz, který nás připravoval předloni na křest naší vytoužené a vymodlené dcery. Setkání s ním začala „nahledávat“ dokonce i mého manžela, který sice vyrostl ve věřící rodině, ale asi křehká dětská duše neunesla nátlak - musíš do kostela, musíš věřit. On sám sice tvrdí, že „věří v Boha, ale nemá rád faráře“, ale nesnaží se ani dodržovat Boží přikázání. A tak já, sama potřebující oporu, se snažím podpírat i jeho a vést ho na cestě, kterou sama stále hledám. A tak moje opora - paní, o které jsem psala dříve - to má o to těžší, že on se brání. Avšak naše přemilá Matička nám pomáhá a vede nás po cestě k Pánu Ježíši.

Ještě jednou Vám děkuji za časopis. Čtu ho vždy několikrát, teď, když už ho mám předplacený, ho mohu půjčit zase dál.

Loučím se s přáním mnoha darů Ducha Svatého a stálé ochrany Matičky Boží.

Čtenářka z Moravy

Poděkování

Panno Maria, děkuji Ti za všechny milosti, které jsi mně vyprosila u svého Syna, za vyslyšení prosby, aby se dcera připravila na 1. svatě přijímání. Děkuji Ti za všechnu lásku a milosrdenství a prosím o pomoc za všechny, kteří ještě nemají srdce otevřená a Tebe nepoznali.

Zdeňka

V loňském červenci dostala moje maminka, které je 78 let, druhý a velice těžký infarkt, pětkrát měla zástavu srdce a byla i v hlubokém bezvědomí. Asi 3 týdny byla na dýchacím přístroji. Při její další nemoci - 45-leté cukrovce, kdy se aplikuje dvakrát denně inzulín, byl stav takový, že ošetřující lékař oddělení ARO nedával téměř žádnou naději, v nejlepším případě s nějakými těžkými následky jako ochrnutí, ztráta řeči, paměti apod. Z této šokující zprávy lékaře mně však vytryskla naděje, když mi řekl: „Ale zázraky se dějí.“ Já jsem mu na to odpověděla: „To je pravda. My jsme věřící a budeme se modlit.“

Moje rodina, rodiny mých dvou bratrů a další příbuzní a známí z farního společenství jsme se usilovně modlili. V kostele byly slouženy mše svaté za její uzdravení. Protože jsem v květnu loňského roku navštívila Medžugorji, s velkou důvěrou jsem se modlila před obrázkem Panny Marie z Medžugorje. Zdravotní stav mojí maminky se začal zlepšovat. Po 10-týdenním pobytu v nemocnici ji máme doma. Její stav, vzhledem k tomu co prodělala je, jak se vyjádřil lékař, „ideální“.

Za poděkování jsem v říjnu loňského roku opět vykonala pouť do Medžugorje a poděkovala Panně Marii za uzdravení. Jsem plně přesvědčena, že se zde stal zázrak a zásah Boží. Potvrdila to i ošetřující lékařka při poslední návštěvě. Maminka s námi normálně komunikuje, obstarává si základní lidské potřeby a hlavně se stále za nás i za všechny, kdo modlitbu potřebují, modlí. Děkujeme vroucně s vděč-

ností a láskou Pánu Bohu a naší milované Matiče za její mocnou přímluvu.

Marie z Jižních Čech

Chtěla bych poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši, že mě dali milost k obrácení a k žití lepšího života.

Dalo by se říci, že jsem byla věřící. Rodiče nás naučili chodit v neděli do kostela, ale vůbec jsme se doma nemodlili. V dospívání jsem nežila moc dobrým životem. Pak jsem se seznámila s mým nynějším manželem a rozhodli jsme se vzít. Manžel pocházel z dost věřící rodiny. Týden před svatbou byl zasažen elektrickým proudem. Zrovna jsem byla u nich. Odvezli ho do nemocnice a večer mě jeho maminka řekla, ať se jdu s ní modlit růženec. Bylo to pro mě něco nového. Vůbec jsem se růženec neuměla modlit. Zнала jsem ho jen zběžně z kostela. Panna Maria naši modlitbu vyslyšela a mého manžela uzdravila, tak jsme se mohli vzít.

Od té doby se modlím s jeho maminkou každý den a ráda. Pak, po půl roce, jsem otěhotněla a záhy jsem to miminko ztratila. Začala jsem zoufat. A tím více prosit Pána Ježíše a Pannu Marii. Slíbila jsem na svatém Hostýně Panně Marii, že chceme miminko a že se budu modlit denně všechny tři růženec. Do osmi měsíců jsem otěhotněla a znovu potratila. Trochu nás to mrzelo, ale vzali jsme to jako vůli Boží a dále jsme se modlili a stále doufali. Po půl roce jsem potřetí otěhotněla a prosila o zdravé dítěte, protože nás doktoři strašili, že můžeme mít nemocné dítě. Podstoupila jsem různá vyšetření a nakonec to všechno dobře dopadlo a po třech letech se nám narodila zdravá holčička.

Moc a moc děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii a Matce Vojtěše a svatým za jejich přímluvu v nebi. Děkuji za vyslyšení a za milosti, které se nám dostaly.

Díky .

L.R.

Pane Bože a Panno Maria, děkuji Vám za uzdravení našeho chlapečka, který se narodil předčasně a bylo nejisté, zda přežije. Třetí den

po porodu jsme ho nechali pokřtít. Dnes má již 16 měsíců. Panno Maria svěřuji celý jeho život do Tvé ochrany a prosím i za nás, rodiče, o stálou ochranu a posilu.

Eva M. z Holešova

Vážení ctitelé Mariánští,

chci se podělit spolu s Vámi, byť neznámými, ale přece tak sobě blízkými čtenáři nejen o své starosti, ale také radosti.

První náš vnouček se narodil s těžkým zdravotním postižením - neslyšící. I přes tento svůj zdravotní handicap se však začíná zařazovat do běžného, normálního života. Navštěvoval nejdříve předškolní zařízení, a nyní je již žákem první třídy základní školy pro sluchově postižené. Právě nedávno, konkrétně v měsíci lednu, přivedla dcera na svět po předchozím rizikovém těhotenství, císařským řezem, zdravou holčičku. Od prvního dne tohoto krásného očekávání jsem denně přidával k modlitbě sv. růžence vroucí prosbu k naší nebeské Matičce za vyprošení narození zdravého dítěte. Při nedělní mši svaté, kdy naše malička přijala svátost svatého křtu a spolu se jménem Jana přijala i jméno životní přímluvkyně a ochránkyně, Matky našeho Spasitele, Pána Ježíše - Marie, jsem se rozhodl k tomuto veřejnému poděkování.

Petr S. z Moravy

Naše milá Panno Maria,

není to tak dávno, co onemocněl náš synek. Díky Tobě, Maminko Boží, díky Tobě, Kriste, je náš synek již zdravý. Ze srdce ti děkujeme za všechny milosti, které se nám od Tebe dostávají. Prosíme, vyslyš prosby celé naší rodiny, za uzdravení našeho malého synovce.

Děkuji Maminko.

R.O.

Dovolte mi, abych veřejně poděkovala Neposkvrněné Panně Marii a jejímu Synovi za vyslyšení proseb.

Byla jsem se svou dcerou vyřizovat na Školském úřadě zaměstnání. Poněvadž je vše přestěhováno, byly jsme nuceny zajít na informace a zeptat se, kde je nyní Školský úřad. Velmi příjemná paní nám sdělila, kde to je. Budova

úřadu je vzdálena pět minut od informací. Tam má dcera zjistila, že ji někdo otevřel kabelku a ukradl peněženku, v níž měla i doklady.

Vyřídily jsme na úřadě co jsme měly, vrátily se zpět na informace, zda tam nenašli peněženku, ale bohužel. Marně jsme s dcerou vzpomínaly, kde se to mohlo stát, vrátily jsme se i do obchodu, kde jsme předtím nakupovaly, ale opět nic.

Cestou domů autobusem mi něco našeptávalo, začni se modlit růženec. Začala jsem se modlit. Večer jsme se spolu pomodlily desátek růžence, prosily v modlitbách nebeského Otce, Pannu Marii i Jejího Syna, aby se peněženka našla. Druhý den ráno jsme jely na policii nahlásit krádež dokladů a vyřizovat další náležitosti. Byly jsme smutné, ale já stále věřila, že se peněženka najde. Odpoledne téhož dne nám policista dovezl peněženku domů. Byly jsme nesmírně šťastné. Byly v ní všechny doklady, jen chyběly peníze. Večer jsme v modlitbách opět děkovaly.

Zůstala tam také zázračná medailka.

Panno Maria, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme. Děkujeme.

Vděčné ctitelky Neposkvrněné

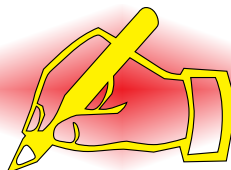
Vlasta a Martina Chlupovy

Z celého srdce děkuji Panně Marii za vyslyšení mé prosby za narození zdravé holčičky Terezky.

Pavla

Chci veřejně poděkovat Panně Marii a sv. Filoméně za jejich přímluvu a ochranu a za vyprošené milosti. Děkuji za šťastný porod a narození živého a zdravého syna. Děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Filoméně za dobrodiní, která mi prokazují.

Mirka

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

Exercicie se svatým Františkem

Mladý bratře...

- Zajímá Tě život sv. Františka?
- Toužíš po hlubokém vnitřním životě s Kristem?
- Chceš svůj život odevzdat Bohu?
- Máš zájem o řád sv. Františka?
- Chceš poznat následovníky „Prostáčka z Assisi“?

Zveme Tě na **Exercicie se svatým Františkem** (pro chlapce a muže) v termínech:

- **7. - 12. července v Brně**
- **21. - 26. července na Cvilíně u Krnova**
- **11. - 16. srpna na Cvilíně u Krnova**

Pokud se chceš zúčastnit těchto exercicií, přihlas se do 10.6.1997 na adresu:

**o. Kryštof Skibiňski,
Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 BRNO**

Těšíme se na setkání. Pokoj a dobro.

bratři minorité

*„Ježíš je pramenem života,
kdo pije vodu, kterou mu dá On,
nebude žíznit navěky...“*

Zveme tě na dvoutýdenní mládežnickou

**OÁZU ŽIVÉ CÍRKVE
HNUTÍ SVĚTLO - ŽIVOT,**

kteřá se bude konat na Cvilíně u Krnova ve dnech od 4.7. do 20.7.

Zájemce prosíme o zkontaktování se předem na adresu:

**o. Josef Goryl,
Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.: 42216416**

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

●Všichni zájemci, kteří chtějí získat Záračnou medailku Panny Marie, si o ni mohou napsat na adresu: Marta Vondráková, Křesťanská cestovní kancelář MISIE, Masarykovo náměstí 46, 751 03 Brodek u Přerova.

Bude zaslána zdarma. Jedinou podmínkou je, že do obálky vložíte druhou obálku s Vaší zpáteční adresou, na kterou nalepíte příslušnou známku. Nezapomeňte uvést počet kusů (maximálně 5).

●Sestra Lucie, jediná dosud žijící ze tří dětí, kterým se zjevila Matka Boží ve Fatimě v roce 1917, slavila v Coimbre 50. výročí svého života v Karmelu. Nyní má 90 let a je po fyzické i psychické stránce zdravá.

„*Jesus Marie et Notre Temps*“ nr 2/97

●Otec Jan Julius Wicht, jezuita, obdržel peruánskou národní odměnu za to, že když byl jedním z rukojmích teroristů na japonském velvyslanectví v Limě, nevyužil danou mu možnost odejít, což neudělal proto, aby projevil solidaritu s ostatními rukojmími.

La Croix 30.1.97

●Apoštolský stolec v minulém roce odmítl zaplatit symbolický vklad na UNICEF (Fond Spojených národů pro pomoc dětem), protože ten stejný fond používá své prostředky na rozšiřování antikoncepčních a interrupčních prostředků.

„*Messaggero di S. Antonio*“ nr 1/97

●Bývalý anglikánský biskup z Fulhamu, John Klyberg, byl v poslední době vysvěcen na kněze v katolické církvi. Dříve stál v čele anglikánů, kteří se postavili proti svěcení žen na kněze.

„*Famille Chrétienne*“ 9.1.

●Jan Pavel II. dne 6. března ve svém projevu k mezinárodní skupině křesťansko-demokratických poslanců evropského parlamentu řekl, že křesťan, který se ujímá služby v civilní společnosti, má být Kristovým svědkem, jak v osobním životě, tak i v politické činnosti. Poslanci přicestovali do věčného města v souvislosti s oslavami čtyřicátého výročí Římských traktátů. Na základě těchto traktátů, podepsaných v Římě 25.3.1957 vládami Belgie,

Francie, Holandska, Luxemburska, SRN a Itálie, vzniklo 1. ledna následujícího roku EHS.

Žródlo 12/97

●Papežská rada ve věci rodiny vyjádřila kategoricky dne 1. března svůj odmítavý postoj vůči antikoncepci, schvalující jediné přirozené pohlavní styky manželů, které nejsou v rozporu s plodivým cílem manželského svazku. Tyto informace jsou obsaženy v „Vademecum pro zpovědníky o některých tématech spojených s manželským životem“. Zdůrazňuje se v něm, že odsouzení antikoncepcie je „konečné a neodvolatelné“, protože „zraňuje pravou lásku a zamítá suverénní Boží roli v předávání lidského života“. Ještě vážnějším zlem je používání prostředků, účinkem kterých je potrat. Zároveň se však manželům přiznává právo k rozhodování o počtu potomků a stejně tak k intimitám ve dnech neplodnosti ženy při použití přirozených metod.

Žródlo 11/97

●Nástupkyní Matky Terezy z Kalkaty na místo generální představené Shromáždění misionářek lásky, byla 13. března roku 1997 vybrána 63 letá sestra Nirmala. Pochází z Nepalu, z rodiny vyznávající hinduismus, z něhož sestra Nirmala v mladém věku přešla na katolickou víru.

Žródlo 13/97

●V Kolumbii má největší důvěru společnosti - 57% - katolická církev, což vyplývá z průzkumu veřejného mínění uskutečněným největším kolumbijským časopisem „Semana“.

Žródlo 13/97

●Kardinál Godfried Danneels, belgický předseda biskupské konference, napsal na vánoce obsažný pastýřský list, který se týkal „Bílého pochodu“, na který přišlo 20. října 1996 v Bruselu přes 300 000 osob z celé země, aby vzdali hold obětem pedofilie (sexuální zneužívání dětí). V pastýřském listu řekl: „Probudili jsme se z tohoto morálního spánku, který se už pomalu začal podobat komatu... Omlouvalo se už téměř všechno, a tak bylo automaticky vše dovoleno.“ Nyní nadchází „konec mýtu: ‘všechno je dovoleno’.“

„*La Documentation Catholique*“ 2.11.

OBSAH

Mariánská píseň	3
Kronika jednadvaceti dnů	4
Ptr našich dnů	7
Třetí tisíciletí se blíží	9
Neposkvrněná a Její madařika	10
Vzpomínky na o. Norberta Škrdlíka	13
Zázrak v rodině	14
Naše taktika	15
Kříž na dražbě	16
Fundamentalismus nebo život z víry	17
Ze vzpomínek do naděje	18
Strach má velké oči	19
Obrácení	20
Církvi uznaná mariánská zjevení po II. světové válce	22
Chci se zasvětit Neposkvrněné	23
Rozhovor s Melidom, démonom nečistoty	24
Bůh čeká	25
Kněží ve vojenském mundúru	26
Imperialismus sexu	27
Strašák	28
Dopisy čtenářů	29
Poděkování	30
Zprávy	32

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/1997, ročník VI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt v Brně č.j.:
P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minoritě

Nakladatelství: Konvent minoritů
v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Volksbank, Brno
číslo konta 4010030594/6800.

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1997: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 103,5 MHz*

*V příhraničním pásmu s Polskem – Radio **MARYJA** 103,7 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Ve dnech 28.6. - 2.7.1997 proběhne na Cvilíně u Krnova

FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

(1.FSM)

Na cestě za Pánem

Zveme všechny mladé k prožití dnů modlitby, radosti a reflexe se sv. Františkem a sv. Klárou. V programu budou: mše svaté, modlitba breviáře, adorace, setkání ve skupinách, koncerty křesťanských skupin, Učedníci a Fioretti; svědectví, přednášky.

V pondělí 30. 6. v 10⁰⁰ hod. bude sloužit slavnostní mši svatou biskup Mons. František Lobkowicz.

Príspevek za účast bude 150 Kč. Zajištěno bude ubytování ve škole. Stravu si zajišťuje každý účastník sám, v ceně je zahrnuta pouze polévka k obědu a teplý čaj na snídani a večeri. Ti, kdo se rozhodnou prožít s námi toto společenství, ať se závazně přihlásí do 10.6.1997 na adresu: o. Kryštof Skibiňski, Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno.

Všem zájemcům budou zaslány podrobnější informace.

bratři minorité

***Bůh viděl, že všechno,
co učinil, je velmi dobré.***

(Gen 1,31)

